

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκεικρίμενον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας — 'Εγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 'Απριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους 'Εκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 'Ετησίᾳ δραχμὲς 100. 'Εξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 'Ετησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμνην 35 καὶ τρίμνην 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: 'Ετησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμνην 2
καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

'Αθήναι 6 Αὐγούστου 1932

'Ετος 54ον.—'Αριθ. 36

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΧΑΡΑ

Α'.

'Η Βασιλοπούλα Χαρά ἦρθε στὸν
κόσμο φέρνοντας μιὰ μεγάλη λύπη
στὸν πατέρα της καὶ στοὺς ὑπηκόους
του, ποὺ κάθε λύπη τοῦ καλοῦ τους
βασιλιᾶ ἦταν καὶ δική τους: τὸ θά-
νατο τῆς ὡραίας βασίλισσας ποὺ τό-
σο τὴν ἀγαποῦσαν ὅλοι. Πολλὲς φο-
ρὲς ἀργότερα. ὅταν ἀρχίζε νὰ μεγα-
λώνῃ ἡ βασιλοπούλα Χαρά κι' ἐνοιω-
θε τὴν ἀνάγκη τῆς παρουσίας μιᾶς
μητέρας κοντὰ της, θεωροῦσε τὸν
ἐαυτὸ της ὑπαίτιο γιὰ τὸ θάνατό της.
«'Αν δὲ γεννιόμουν ἐγώ, συλλογιζό-
ταν, δὲν θὰ πέθαινε ἡ μαμμὰ μου».
'Ο θάνατος τῆς μητέρας της ἔπαιρνε
στὰ μάτια τῆς βασιλοπούλας τὴν ὁ-
μορφιά καὶ τὴν ἀξία μιᾶς μεγάλης
θυσίας.

'Ετσι ἡ βασιλοπούλα Χαρά ἀπ'
τὴν πρώτη στιγμή ποὺ ἀνοιξε τὰ μι-
κρά της ματάκια στὸ φῶς τῆς ἡμέ-
ρας, ἦταν καταδικασμένη ἀπὸ μιὰ
κακιὰ μοῖρα νὰ μὴ γνωρίσῃ ποτέ της
τὰ μητρικὰ χάδια.

'Ο βασιλιάς ἐκεῖνο τὸν καιρὸ βρι-
σκόταν μακριὰ στὰ στρατόπεδα, γιὰ-
τί τὸ βασίλειό του ἦταν σὲ πόλεμο
μὲ τοὺς γειτόνους του. Κεῖ κάτω περ-
νοῦσε μέρες τραχεῖες ζώντας τὴ σκλη-
ρὴ ζωὴ τοῦ στρατιώτη, ποὺ πολεμᾷ
καὶ ποὺ δὲν ξέρεי ἀν κι' ἡ ἄλλη μέ-
ρα θάναι δική του. 'Εμφύχωνε τοὺς
στρατιῶτες του. Τοὺς ἔλεγε ὡραῖα
λόγια γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ γιὰ τὸ
καθῆκον. Βράβευε τὴν ἀνδρεία καὶ
τιμωροῦσε σκληρὰ τὴ δειλία καὶ τὴν
ἀνυπακοή.

'Όταν τοῦρθε μήνυμα ὅτι ἡ βασι-
λισσα ψυχομαχοῦσε, φέρνοντας στὸν
κόσμο μιὰ μικρὴ κόρη, δὲν πόνεσε
μονάχα ὅσο δὲν εἶχε πονέσει ποτέ
του· μὰ κι' ἀγανάχτησε μὲ τὴν και-
νούργια αὐτὴ ζωὴ ποὺ ἐρχόταν νὰ τοῦ
στερήσῃ μιὰν ἄλλη τόσο ἀγαπητὴ
καὶ πολυτιμή. Μὲ λόγια ποὺ ἔδει-

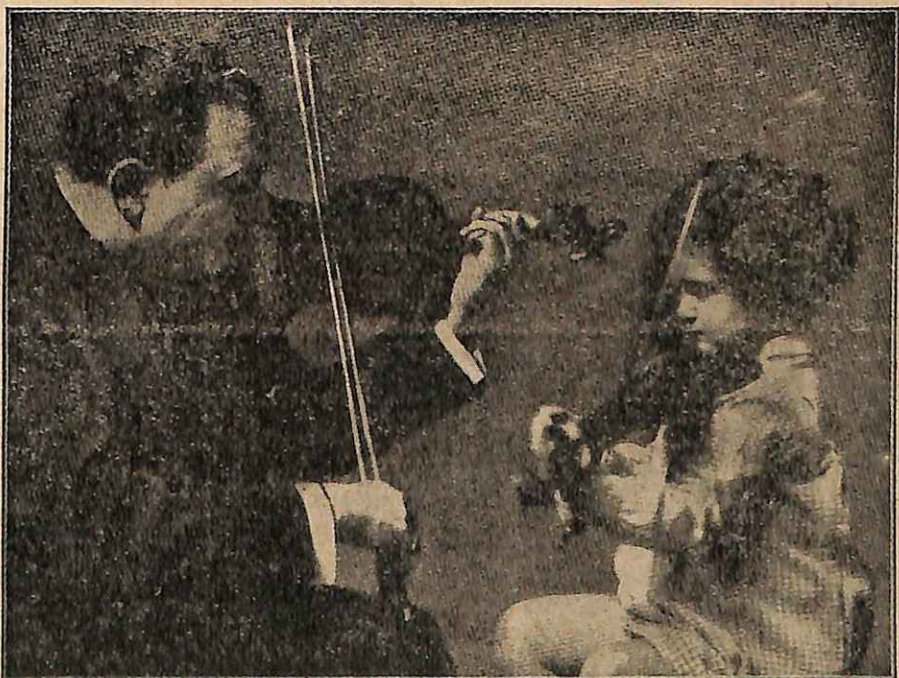
χναν ὅλο του τὸ σπαραγμό, ἀνήγγει-
λε στὸ στρατὸ τὸ δυστύχημά του καὶ
τὴν του νὰ ἐπιστρέψῃ ἀ-
μέσως στὸ παλάτι. 'Ηθελε νὰ προ-
φτάσῃ ζωντανὴ τὴ γυναῖκα του. Θὰ
καλοῦσε τοὺς καλύτερους γιατροὺς
τοῦ βασιλείου κοντὰ στὴν ἀρρωστη
καὶ θάγωνιζόταν σκληρὰ μὲ τὸ θά-
νατο πρὶν τὸν ἀφήσῃ νὰ τοῦ τὴν
πάρει. Μὰ ἔταν μπῆκε στὴν πόλη,
βρῆκε τὸ λαὸ νὰ πενθῇ καὶ τὸ πα-
λάτι βουτηγμένο στὰ μαῦρα. 'Η βα-
σίλισσα εἶχε πεθάνει χωρὶς νὰ προ-
φτάσῃ νὰ τῆς δώσῃ τ' ἀποχαιρετι-
στήριο φίλημα στὶς τελευταῖες της
στιγμές. 'Η ἀπελπισία του ἦταν με-
γάλη. 'Επειτα ἀπ' τὴν κηδεῖα της,
— κηδεῖα μὲ χιλιάδες κόσμο ποὺ

ὅμοια δὲν εἶχε ξαναγίνει—κλείστηκε
στὰ διαμερίσματά του καὶ δὲν ἤθελε
νὰ δῇ κανένα. Δὲ θέλησε νὰ δῇ οὔτε
τὴ μικρὴ του κόρη ποὺ πῆγαν νὰ
τοῦ δείξουν οἱ κυρίες τῆς τιμῆς. Τὸ
μισοῦσε τὸ ἄθῳ αὐτὸ βρέφος.

* *

'Ετσι ἡ μικρὴ βασιλοπούλα δὲ
στερήθηκε ἀπ' τίς πρώτες μέρες τῆς
ζωῆς της μόνο τὰ χάδια τῆς μητέ-
ρας. Στερήθηκε καὶ τοῦ πατέρα τὰ
χάδια. 'Επρεπε νὰ περάσῃ κάμπο-
σος καιρὸς γιὰ ν' ἀρχίσῃ ν' ἀγαπᾷ τὴν
κόρη του ὁ βασιλιάς. Αὐτὸ χρόνια βά-
σταξε τὸ μεγάλο πένθος τοῦ μονάρ-
χη. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε
ἀπαγορέψει κάθε γιορτὴ στὸ βασι-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

'Ο διάσημος ρουμᾶνος βιολιστὴς Γεώργ. Μπουλαντζὲ διδάσκει τὴ μικρὴ του κόρη

λειό του. Γι' αυτό ο λαός δοκίμασε μια μεγάλη ανακούφιση όταν έμαθε ότι τα βαφτίσια της μικρής βασιλοπούλας θα γιορτάζονταν με πρωτόφαντη λαμπρότητα. Έκαναν έργα τους σ' όλο το βασίλειο για να της προσφέρουν ένα πολύτιμο δώρο: μια μεγάλη χρυσοπυρρίνη, κούκλα, που θάνοιγόκλεινε τα μάτια της και θα μιλούσε.

Την ημέρα εκείνη όλη η πρωτεύουσα ήταν μαζεμένη κάτω απ' τα παράθυρα του παλατιού. Περίμεναν να βγεί στον εξώστη ο αυλάρχης που θα τους φώναζε τόνονα που θάδι-θάναν στη βασιλοπούλα. Στο διάστημα αυτό ο βασιλιάς κι' οι επίσημοι σκέπτονταν να βρουν ένα όμορφο όνομα. "Αξαφνα αντήχησαν από κάτω απ' το πλήθος φωνές:

— Χαρά! Χαρά! Βασιλοπούλα Χαρά!

Ο λαός είχε βρει τόνονα που θα της έδιναν: Χαρά! Μήπως η μικρή βασιλοπούλα δεν τους είχε φέρει τη μέρα αυτή τη χαρά έπειτα απ' το βαρύ πένθος; Έπρεπε λοιπόν να τη βαφτίσουν Χαρά. Όταν εξέγησαν στο βασίλειο την επιθυμία αυτή του λαού, δέχτηκε με συγκίνηση. Έτσι νουνός της μικρής βασιλοπούλας θα γινόταν ο λαός. Ένας αυλικός ντυμένος μ' επίσημη στολή βγήκε απ' το παλάτι και κάλεσε τέσσερις-πέντε απ' το πλήθος να παρυστούν στα βαφτίσια ως αντιπρόσωποι του λαού. Ο λαός ένθουσιασμένος ζητωκραύγασε. Μά ο ένθουσιασμός του ξέσπασε ακράτητος όταν, μετά τα βαφτίσια, άνοιξε η μεγάλη πόρτα του εξώστη και φάνηκε ο βασιλιάς ντυμένος στα δόχρυσα και κρατώντας στην αγκυλιά του τη βασιλοπούλα Χαρά.

— Ζήτω ο βασιλιάς! Ζήτω η βασιλοπούλα μας Χαρά! Πάντα τη χαρά να μάς φέρνει!

Κι' ο λαός δεν είχε κακή προφητέψι: Μεγαλώνοντας η βασιλοπούλα θα γινόταν η παρηγοριά κι' η χαρά των δυστυχισμένων.

Η βασιλοπούλα Χαρά ήταν ένα λεπτοκαμωμένο ξανθό κοριτσάκι, που μεγάλωνε με τις φροντίδες των κυριών της τιμής. Πέρασε τα μικρά παιδικά της χρόνια μέσα σε σωρούς παιχνιδιών, που της κουβαλούσαν καθημερινά. Πόσες φορές, όταν του το επέτρεπαν οι ασχολίες του, δεν έπαιζε μαζί της ο βασιλιάς σε μικρό παιδί κι' αυτός. Έπρεπε να βλέπατε τότε πως χτυπούσε από χαρά τα τρυφερά χεράκια της η βασιλοπούλα. Μά η πιδ όραία σκηνή ήταν ο-

ταν προσπαθούσε να περπατήσει κρατώντας το βασίλειο απ' την άκρη του σακκακιού του για να μην πέσει. Τις στιγμές αυτές ο βασιλιάς θυμόταν τη γυναίκα του. Με πόση λαχτάρα το περίμενε αυτό το παιδί και πόσο ευτυχισμένη θα ήταν τώρα αν ζούσε!

Είχε ένα πλήθος μπόννες ή βασιλοπούλα που την αγαπούσαν σαν παιδί τους, έτοιμες να εκπληρώσουν κάθε της επιθυμία. Όλες αυτές οι περιποιήσεις ένα άλλο κορίτσι θα τίκαναν υπερήφανο και σκληρό. Με τη βασιλοπούλα Χαρά συνέβαινε το αντίθετο. Δεχόταν όλες αυτές τις εκδηλώσεις της αγάπης και του σεβασμού με μια παιδική και καλосύνη που συγκινούσε.

Αργότερα της έφεραν δασκάλους και παιδαγωγούς για να επιμεληθούν τη μόρφωσή της. Κι' αυτοί ήταν ένθουσιασμένοι μαζί της. Γιατί η βασιλοπούλα ήταν τόσο έξυπνη που τ' αντιλαμβάνονταν όλα στη στιγμή. Κι' έδειχνε το ίδιο ενδιαφέρον για όλα της τα μαθήματα.

Κοντά στ' άλλα μάθαινε κι' ιππασία. Είχε για δάσκαλό της ένα γερο-άποστολο αξιωματικό του ιππικού, που της φερνόταν σαν πατέρα. Μια μικρή ανήψιά του, που την είχε υιοθετήσει, είχε γίνει μια απ' τις καλύτερες φίλες της βασιλοπούλας. Ήταν ώρα το θέαμα των δυο κοριτσιών, καθάλλα σε δυο μικρά άσπρα αλογα, να καλπάζουν στους μεγάλους έξοχικούς δρόμους, έχοντας στη μέση τον ψηλόκορμο γερο-συνταγματάρχη. Κι' ήταν μεγάλη η χαρά της Βασιλοπούλας όταν καλπάζοντας έβγαιναν στον ανοιχτό κάμπο. Ξεκαθαλίζεσαν, άφηναν τάλογά τους στους ιπποκόμους που τους συνόδευαν κι' έτρεχαν στον κάμπο. Αγαπούσε την έξοχή, τον καθαρόν αέρα, τα δέντρα, τα πουλιά. Ρωτούσε το δάσκαλό της πως λέγαν αυτό το δέντρο, κείνο το πουλί, κι' ο αγαθός γερο-συνταγματάρχης βρισκόταν σε άπορία πολλές φορές προκειμένου ν' απαντήσει.

Έτσι μεγάλωνε η Βασιλοπούλα με την αγάπη όλων, σαν το πολύτιμο άνθος μιας σέρας.

"Α, ήταν μια μέρα αξέχαστη για τη Βασιλοπούλα Χαρά η μέρα που πήγε, με μεγάλη ακολουθία, στην εκκλησία για να πάρη την πρώτη μετάληψη. Τι υποδοχή που της έκανε ο λαός! Πόσο την αγαπούσαν! Όταν κατέβηκε απ' τη βασιλική άμαξα, ντυμένη στα όλόλευκα, άκουμπώντας στο μπράτσο του πατέρα

της βασιλιάς, έμοιαζε μ' έναν άγγελο πουχε κατεβεί στη γή. Μέσα στην εκκλησία την περίμεναν όλοι οι μεγάλοι τιτλοῦχοι του κράτους ντυμένοι επίσημα. Έν' αὐθόρμητο κίνημα θαυμασμού είχε στρέψει πάνω της εκατοντάδες μάτια.

Γονάτισε μ' ευλάβεια πάνω σ' ένα μεγάλο μεταξωτό προσκέφαλο, μπροστά στον ανθοστόλιστο βωμό, και πήρε απ' τα χέρια του χρυσοφορεμένου αρχιερέα τη μετάληψη. Φίλησε το σεβάσμιο χέρι που της μετέδωσε τη θεία χάρη και δέχτηκε έναν άσπασμό στο μέτωπο.

— Νά είστε πάντα καλή και ευσεβής, Ύψηλοτάτη, για να σάς εύλογει ο Θεός — της είπε συγκινημένος ο καλός Αρχιερέας. Έπειτα δέχτηκε τις ευχές του πατέρα της και των επισήμων. Μά ο, τι τη συγκίνησε εξαίρετικά ήταν οι εκδηλώσεις του λαού πουχε πλημμυρίσει τη μεγάλη πλατεία της εκκλησίας κι' όλους τους γειτονικούς δρόμους. Μόλις πρόδωλε στην πόρτα της εκκλησίας, ξέσπασαν οι ζητωκραυγές κι' οι ευχές όλου αυτού του πλήθους.

— Νά μάς ζήσει η όμορφη Βασιλοπούλα μας! Νά μάς ζήσει η βαφτιστική μας!

Δεν ήταν, βλέπετε, το ξανθό αυτό άγγελικό κοριτσάκι μόνο κόρη του Βασιλιά τους. Ήταν και δική τους βαφτιστική — γι' αυτό τγάποσαν τόσο. Ένα σωρό παιδάκια της πρόσφεραν θαυμάσιες ανθοδέσμες. Δεν πρόφτανε να τις παίρνει από τα χέρια τους και να τις δίνει στους ακόλουθους της.

Το βράδυ φωταγωγήθηκε όλη η πόλη και δόθηκε μια μεγάλη γιορτή στ' ανάκτορα. Μέσα στις άπεραντες λαμπρές αίθουσες με τα βαρύτιμα έπιπλα, δέχτηκε η Βασιλοπούλα Χαρά όλα τάγορια και τα κορίτσια της άριστοκρατίας, πουχαν πάνω-κάτω την ηλικία της. Ένα χαρμόσυνο πλήθος ευγενικών παιδιών είχε συνθροιστεί κεί μέσα — που αν στην αρχή τα κράτησε κάπως σοβαρά η έθιμοτυπία, δεν άργησαν να βρουν την άφέλεια και τη ζωηρότητα της ηλικίας τους. Ήταν ώρα να βλέπει κανείς τα ζεύγη των χαριτωμένων μικρών χορευτών να υποκλίνονται μπροστά στη συνομήλική τους Βασιλοπούλα.

"Α, θα τη θυμόταν για πάντα τη μέρα αυτή η Βασιλοπούλα Χαρά!

(Ακολουθεί)

(Μετάφραση) ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Partir c'est mourir un peu...

Κι' έφυγε!

Έγινε το μεγάλο κακό, άπλά κι' αθόρυβα, όπως γίνονται όλες οι μεγάλες συμφορές.

Από καιρό το ήξερα και την περίμενα τη φρικτή αυτή ώρα. Νόμιζα πως ποτέ δε θάρθη, κι' όμως σαν φάντασμα όρθωνόταν πάντα έμπρός μου.

Μά ήρθε κι' αυτή η ώρα, άσυγκίνητος στα παρακάλια μου. Είχε περάσει. Όλη την ημέρα ήμουνα νευρική κι' ανήσυχη.

Ανόρεχτοι καθίσκαμε όλοι το μεσημέρι στο τραπέζι. «Τελευταία φορά που τρώμε μαζί», συλλογίστηκα, κι' η ψυχή μου μάτωσε.

Έφθασε η μεγάλη ώρα. Αποχαιρέτησε στο σπίτι τους γονείς, δεν ήθελε να τη συνοδέψει κανείς, για να μη τους βάλη σε κόπο, κι' ύστερα κατεβήκαμε οι δυο μας στον Πειραιά. Ποτέ δε μου φάνηκε τόσο γρήγορος ο ηλεκτρικός. Προσπαθούσα να μιλώ, να με λόγια το άδειο που ένιωθα στην ψυχή. Μά δεν έβρισκα τίποτε να πω. Είχαμε φθάσει στο λιμάνι. «Νά το καράβι που θα ταξιδέψω, σ' άρέσει;» Και μου-δειξε ένα καινούργιο, όλόασπρο. Μά ποτέ καράβι δε μου φάνηκε χειρότερο.

Ήθελα να φανώ γενναία, κι' άλλη-θεια, οὔτε ένα δάκρυ δε θόλωσε τα μάτια μου.

Το βαπόρι σφύριξε δεύτερη φορά. Λίγα λεπτά ακόμη κι' ύστερα...

«Μή λυπάσαι. άδερφοῦλα, ο καιρός θα περάσει γρήγορα, τί είναι δυο μήνες; μή λυπάσαι και μου παίρνεις κι' έμένα τη δύναμη. Ποτέ δε θα μπορέσω να φύγω, όσο βλέπω τα μάτια σου έτσι θλιμμένα. Ξέρεις καλά ότι κι' εγώ πονώ το ίδιο, μά ότι πρέπει να φύγω. Με καταλαβαίνεις, δεν είν' έτσι, μικρό μου;»

Και τα μάτια της άδελφής θόλωσαν. Με τρεμάμενα χείλη μουρμούρισα «ναί», δεν έβρισκα άλλη λέξη.

Τελευταίο σφύριγμα. «Υπομονή, θα σου γράψω άμέσως μόλις πάω. Αντίο». Ένα τελευταίο χειροσφιξιμο, μια γοργή ματιά και πάει.

Το καράβι ξεκινάει, φεύγει. Κι' εγώ ήμουν άκίνητη στη θέση μου, κουνώντας το μαντήλι, ως που χάθηκε πέρα στον κάδο. Όταν γύρισα και κοίταξα δίπλα μου, είδα σε τρις βρισκόμουν μόνη. Όσοι είχαν συνοδεύσει συγγενείς είχαν φύγει. Δυο τρεις ναυτικοί μιλούσαν σε μια δε-

μένη βάρκα. Τότε μόνο κατάλαβα ότι είχε νυχτώσει. Έφυγε! Αυτή η λέξη στριφογύρισε γοργά στο κοιμισμένο από θλίψη

μουαλό μου, τα δάκρυα, που με τόσο κόπο όλη την ημέρα κρατούσα, με πλημμύρισαν.

ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ'.

"Αξαφνα, το τραγούδι παύει κι' ο χορός σκορπίζεται. — Τί είναι; Ο κύρ-Λάμπρος, ο νοικοκύρης του σπιτιού άκουσε τη φασαρία κι' έτρεξε. Μόλις τον είδαν, τα ποντίκια έφυγαν τρεχάλα και κρύφτηκαν στις τρύπες τους. Η Κιτρινούλα όμως έμεινε. Πώς μπορούσε να φύγει κι' αυτή, αφού ήταν πιασμένη;..

Ο κύρ-Λάμπρος, καθώς την είδε, έγινε έξωφρενών.

— Μπά! φώναξε μια

ξένη γάτα μπήκε στο σπίτι μου και πήγε να φάη το λαοδί που είχα στην ποντικοπαγίδα!. . Τί λιμασμένη, μά και τί κουτή!.. Που άκούστηκε γάτα να πιαστή σε φάνα για ποντίκια!.. Δεν της αξίζει να ζή! Πρέπει να πεθάνει! Έλα δώ, κουτόγατα!

Και λέγοντας αυτά, ο κύρ-Λάμπρος άρπάζει την Κιτρινούλα από το πετσί του σβέρκου της, σηκώνει το σκέπασμα της φάκας, της έλευθερώνει το κεφάλι και περνά στο λαϊμό της ένα σκοινί. Έπειτα άνεβαίνει σ' ένα παράθυρο και την κρεμάει από ένα καρφί του τοίχου απέξω.

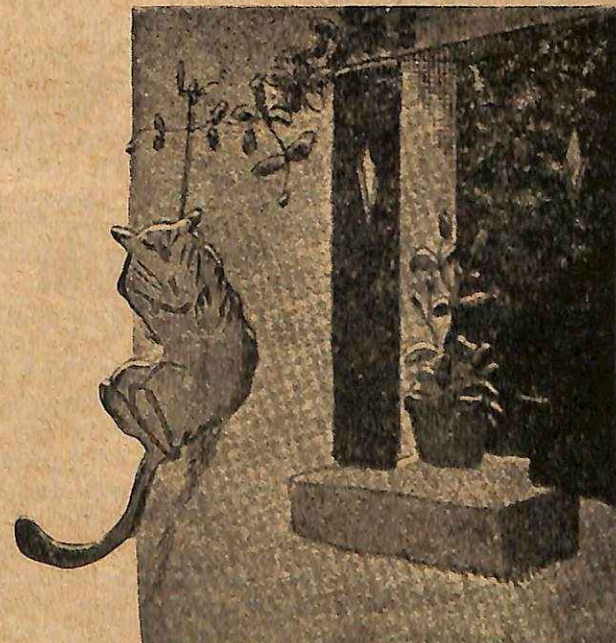
Η Κιτρινούλα τώρα τινάζεται κρεμασμένη. Ευτυχώς το σκοινί είναι παλιό, σάπιο. Και με τα τινάγματα που κάνει, το σκοινί της κόβεται κι' η Κιτρινούλα πέφτει κάτω στην αυλή.

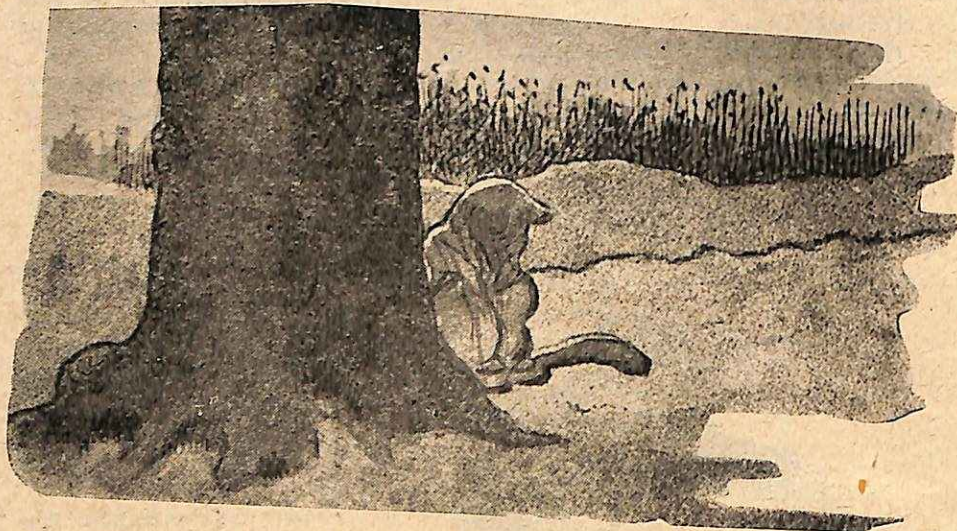
Δεν στέκεται βέβαια για να την ξαναπιάσει ο κακός άνθρωπος. Το βάζει στα πόδια, βγαίνει γρήγορα έξω από την τρύπα και φεύγει, φεύγει όσο μπορεί μακριότερα.

Σέρνει μαζί της και το κομμάτι του σκοινιού που έχει μείνει δεμένο στο λαϊμό της.

Έτσι φτάνει στο δασάκι και κάθεται να ξεκουραστή στη ρίζα ενός δέντρου...

Τώρα συλλογιέται την περιπέτειά της. Δυο φορές σε μια μέρα κινδύνεψε τη ζωή της: μια στη φάνα και μια στην κρεμάλα. Κι' άκουσε τόσες βρισιές: ψωριάρα, λιμασμένη, κουτόγατα. Γιατί; Γιατί πεινούσε και πήγε να φάη το λαοδί χωρίς να καταλάβει πως ήταν δόλωμα σε φάνα.

Τί άδικος πού είναι ο κόσμος!

Βραδυάζει και σέ λίγο την παίρνει ο ύπνος. Έτσι τελείωσε η πρώτη ελεύθερη ημέρα της Κιτρινούλας. Αλλά δεν τελείωσαν κι' οι περιπέτειές της. (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΙΑΣ ΓΑΤΑΣ

(Του Pierre Loti)

Μια γέριχη γάτα ψωραλέα, διωγμένη σίγουρα από τ' άφεντικά της, είχε ξαπλωθεί στο πεζοδρόμι μπρός στο σπίτι μας, για να ζεσταθώ λιγάκι στον χειμωνιάτικο ήλιο. Είναι η συνήθεια των ανθρώπων με την έγωϊστική ευσπλαχνία, ν' αφήνουν να «χάνονται», όσο μπορούν πιό μακριά, τα ζώα που δεν μπορούν πια ούτε να τ' σκοτώσουν, ούτε να τ' βλέπουν να υποφέρουν.

Όλη την ημέρα καθόταν στο κούφωμα ενός παραθύρου, μ' ένα ύφος τόσο κακομοίρικο, τόσο ταπεινό! Αντικείμενο αηδίας για όσους περνούσαν, κυνηγημένη απ' τα παιδιά, απ' τα σκυλιά, σ' ένα εξακολουθητικό κίνδυνο, ζώντας από απορρίματα, που τ' άμαζευε με μεγάλο κόπο μέσα στα ρυάκια, προσπαθούσε εκεί μόνη της ν' απομακρύνει όσο μπορούσε περισσότερο το θάνατο. Τό δούτυχο τό κεφάλι της ήταν όλο σχεδόν φεγγαμένο από την ψώρα, δίχως τρίχες, φριχτό, αποτρόπαιο, μα τα μάτια της, όμορφα ακόμα, φαίνονταν σ' ένα σκέπτονταν βαθεία. Θά ένιωθε σίγουρα, με την πιό φριχτή πίκρα, τον πόνο τό στερνό, του ν' μην μπορέσει ν' αφήσει την τουαλέττα της, ν' αλείψει τη της, ν' χτενιστεί, όπως κάνουν όλες οι γάτες με τόση κοκεταρία.

Νά κάνει την τουαλέττα της! Νο μίζω πως για τα ζώα, όπως και για τους ανθρώπους, είναι μια απ' τις πιό

χρήσιμες διασκέδασεις της ζωής. Οι πιό φτωχοί, οι πιό άρρωστοι, οι πιό κακομοιρασμένοι, όταν μπορούν να στολιστούν ακόμα λίγο, να φτιαστούν, δεν έχουν χάσει ακόμα κάθε τί στην υπαρχή τους.

Αλλά ν' μη φροντίζεις πια για τό έξωτερικό σου, γιατί δεν μπορείς να κάνεις πια τίποτε πριν απ' την τελειωτική σκέψη, που φαίνόταν πάντα ή τελευταία βαθμίδα στη στερνή κακομοιριά. «Ω, οι γερο-ζητιάνοι, πουχουν κιόλας πριν απ' τό θάνατο χώμα και βόρβορο άπάνω στη μορφή τους, πρόσωπα φαγωμένα από τη λέπρα, ζώα ψωραλέα που δεν μπορείς πια ούτε να τ' λυπάσαι!

Μούκανε τόση λύπη να βλέπω αυτή την αποδιωγμένη γάτα παύ, άφου της πήγα να φάη στο δρόμο, στο τέλος την πλησίασα για ν' της μιλήσω λιγάκι. (Τά ζώα καταλαβαίνουν περίφημα τα καλά λόγια, και στο τέλος βρίσκουν μια παρηγοριά.) Συννηθισμένη να τη διώχνουν, στην αρχή φοβήθηκε που με έλδε να σταματώ δίπλα της· τό πρώτο της βλέμμα ήταν δόσπιστο, γεμάτο από κρυφή παράκληση.

«Μήπως θά με διώξεις και σύ, απ' αυτή την ήλιόλουστη άκρούλα;» Έστερα όμως, καταλαβαίνοντας γρήγορα πως είχα πάει από συμπάθεια και ξαφνιασμένη από τόση ευτυχία, μου άπηύθυσε τη φτωχική γατίσια απάντησή της «γρρρ, γρρρ, γρρρρ». Σηκώθηκε μάλιστα από ευγένεια, και προσπάθησε να καμπουριάσει λιγάκι, μ' όλες τις πληγές της, με την έλπίδα πως θά τη χαϊδεύα στο τέλος

«Όχι, ή ευσπλαχνία μου δεν έφτασε ως εκεί. Τη χαρά που δίνει τό χάδι, δεν θά τη γνώριζε, σίγουρα, ποτέ πια. Αλλά γι' αντίλλαγμα σκέφθηκα να της δώσω τό θάνατο, γρήγορο, σίγουρο, με τό χέρι μου, και μ' ένα τρόπο σχεδόν γλυκό.

Έστερα από μια ώρα, αυτό συνέβη στο σταύλο, όπου ο Σουλδέστρος, ο υπηρέτης μου, άφου άγόρασε χλωροφόρμιο, κατάφερε να την ξαπλώσει πάνω στ' άχυρο, σ' μια γωνιά που θά γινόταν ο νεκρικός της θάλαμος.

Οι προετοιμασίες μας δεν την άνησύχησαν. Με ένα έπισκεπτήριο κάναμε ένα χωνάκι. Αυτή μας κοίταζε, μ' ένα ύφος σίγουρο κι' ευτυχισμένο, με τη σκέψη πως βρήκε επιτέλους, καινούργια άφεντικά που θά την περιμυζέψουν.

Στό μεταξύ, έσκαψα να τη χαϊδέψω, μ' όλη τη φρίκη της άρρώστειας της, άφου πήρα από τα χέρια του Σουλδέστρου τό καρτονέιο χωνί τό ποτισμένο με τό θανατηφόρο υγρό.

Χαϊδεύοντάς την εξακολουθητικά, προσπαθούσα να την κάνω να μένει εκεί, και να χώνη λίγο-λίγο τη μύτη της στο ύπνοφόρο καρτόνι. Αυτή, λίγο ξαφνιασμένη στην αρχή, άποφεύγοντας μ' έναν άόριστο τρόπο την άγνωστη μυρουδιά, στο τέλος άφέθηκε να την κάνω ό,τι θέλω, με μια τέτοια υποχωρητικότητα, που δεν τολμούσα να εξακολουθήσω τό έργο μου.

Τό σθύσιμο ενός ζώου σκεπτομένου, όπως και ενός ανθρώπου, έχει κάτι που μας άναστατώνει. Όταν τό σκέπτεσαι, έχει πάντα τό ίδιο έπαναστατικό μυστήριο. Και ο θάνατος κλείνει μέσα του ένα τέτοιο μεγαλειό, που είναι ικανός να μεγαλώνει σ' μια στιγμή, μ' ένα άφάνταστο τρόπο, και τις πιό ταπεινές μικρές σκηνές της ζωής, μόλις ή σκιά του άρχισει να προβάλλει. Κίνη τη στιγμή μου φαίνόταν σ' ένα άμμου δ' μαύρος μάγος, που παίρνει τό δικαίωμα να δώσει στους πονεμένους την υπέρτατη γαλήνη τό δικαίωμα ν' ανοίξει σ' αυτούς που δεν τό ζήτησαν ακόμα, τις πύλες της αιώνιας της νυχτιάς.

Μια στιγμή άνασκήκωσέ, για να με κοιτάξει καλύτερα, τό δούτυχο κεφάλι της· τα μάτια μας άπαντηθήκαν. Τά δικά της έρωτηματικά, με μια υπέρτατη δύναμη, με ρωτούσαν: «Τί μου κάνεις; σύ, που σε γνώρισα τόσο λίγο, μα που σου δώ-

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARK TWAIN

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Τόν κάθησαν στά δεξιά του άρχηγού, στην τιμητικώτερη θέση, και με μεγάλη έπισημότητα τόν έστεψαν «Βασιλιά των παλαιστών». Ο παλιός του τίτλος καταργήθηκε και ο άρχηγός έδήλωσε ότι θά έδιωχνε από τη συμμορία όποιον θά τολμούσε να φωνάξει τόν Έδουάρδο με τό παρατσούκλι που του είχαν δώσει στην αρχή.

Μαλαταύτα, όσες προσπάθειες έγιναν για να χρησιμοποιηθώ ο Έδουάρδος πρós όφελος της συμμορίας, απέτυχαν οίκτρα. Όχι μόνον άρνιόταν με τη μεγαλύτερη έπιμονή να τους βοηθήσει, αλλά σ' είχε εύκαιρία ζητούσε άφορητή για να φύγει κρυφά από κοντά τους. Την πρώτη μέρα μετά την έπιστροφή του στους άλητες, τόν έσπρωξαν διά της βίας μέσα σ' μια άδειανή κουζίνα. Όχι μόνο γύρισε πίσω μ' άδεια χέρια, αλλά ζήτησε κιόλας να βρή τό σπιτονοικοκύρη για να του συστήσει να φυλάει καλύτερα τό σπίτι του. Έστερα οι άλητες τόν έστελαν μ' ένα γανωματή για να τόν βοηθήσει να κουβαλή τα χαλκώματα και τους τρύπιους τεντζερέδες. Δεν δέχτηκε με κανένα τρόπο να κάνει αυτή την έξευτελιστική δουλειά και με βασιλική άγανάκτηση διαμαρτυρόταν και άπειλούσε με όλες τις δυνατές ποινές όσους δοκίμαζαν να περιορίσουν την έλευθερία του ή να τόν βάλουν να κάνει καμιά ταπεινωτική εργασία. Τόν έστελαν να ζητιανέψει μαζί με μια βρώμικη και κουρελιάρη γυναίκα κι' ένα άσθενικό παιδάκι. Μά ή έπιτυχία του δεν ήταν μεγάλη. Γιατί δεν έννοούσε με κανένα τρόπο να ζητήσει έλεημοσύνη ή να προκαλέσει όπωσδήποτε την ευσπλαχνία των χωρικών.

Έτσι περνούσαν οι ημέρες και ή άθλια άλήτικη αυτή ζωή, ή φτώχεια, ή πείνα, ή κούραση, είχαν γίνει πια τόσο άφόρητα για τόν μικρό αίχμαλωτο, που σκεπτόταν πως όταν σόθηκε από τό του τρελλού έρημίτη, δεν έπρεπε παρά μονάχα μια μικρή άναβολή από τόν θάνατο.

Τό βράδυ όμως, στα όνειρά του, όλα τά βόσανα ξεχνιόνταν. Τότε τό ξυπόλυτο ζητιανάκι γινόταν πάλι βασιλιάς και τόν προσκυνούσαν όλοι. Αυτό έκανε βέβαια πιό πικρή την πραγματικότητα στο ζύπνημα, και κάθε πρωί, ή κατάντια του του φαι-

νόταν μεγαλύτερη από ό,τι του είχε φανεί τό προηγούμενο βράδυ.

Τό άλλο πρωί έστερα από τόν άγώνα, ο Ούγος ζύπνησε με τό μυαλό και την καρδιά γεμάτα από έκδικητικές σκέψεις εναντίον του μικρού βασιλιά. Δυό σχέδια είχε στο νου του. Τό ένα ήταν να κάνει στόν μικρόν ένα μεγάλο έξευτελισμό που έξ αιτίας της ψωροπερηφάνειας του θά τόν έπείραζε έξαιρετικά. Τό δεύτερο ήταν να ρίξει έπάνω στόν Έδουάρδο τις ύπνοιες για μια όποιαδήποτε άξιόποινη πράξη, κι' έστερα να τόν παραδώσει στις άρχές.

Τό πρώτο σχέδιό του δεν έπέτυχε. Είχε σκοπό να προκαλέσει μια τεχνική πληγή στο πόδι του Έδουάρδου, σ' αν κι' αυτές που προκαλούν ξεπίτνες οι ζητιάνοι για να προκαλούν την ευσπλαχνία του κόσμου. Αυτό, συλλογίζόταν και με τό δίκιο του, θά τό θεωρούσε ο μικρός για τό μεγαλύτερο έξευτελισμό. Έστερα, με την βοήθεια του Κάντυ, θά τόν άνάγκαζε να καθήσει στο δρόμο και να δείχνει τό πληγωμένο πόδι του στους διαδότες ζητώντας έλεημοσύνη. Για να προκαλέσει κανείς μια τέτοια τεχνική πληγή, χρησιμοποιούσε ένα μίγμα από άσβεστο άσβέστη, σαπούνι και σκουριά, που τό άλειφε άπάνω σ' ένα κομμάτι πετόι κι' έστερα τό έδενε σφιχτά γύρω από τό πόδι. Τό μίγμα αυτό έρέθιζε τό δέρμα σ' όφορο σημείο και σ' λίγο τό έκανε να κοκκινίσει δυνατά και να ανοίξει σ' πολλές μεριές. Κατόπιν άλειφον την πληγή γύρω-γύρω με αίμα που, όταν ξεραίνόταν, έκανε τό θέαμα άκόμη πιό άηδιαστικό.

Ο Ούγος έξασφάλισε τη βοήθεια του γανωματή που τά είχε βρει άσχημα από τόν βασιλιά όταν είχε ζητήσει να τόν πάρει μαζί του στη γύρα. Οι δυό τούς έπλησαν τόν άνύποπτο Έδουάρδο μαζί τους και, όταν βρέθηκαν μακριά από εκεί που είχαν την κανασκήνωσή τους οι άλητες, τόν έρριξαν κάτω, κι' ένω ο γανωματής τόν κρατούσε, ο Ούγος του έδενε τόν έπίδεσμο γύρω από τό πόδι.

Ο βασιλιάς άγωνιζόταν άπεγνωσμένα και τούς φοβόριζε πως θά τούς κρεμούσε και τούς δυό μόλις άνέβαινε στο θρόνο του. Μά εκείνοι τόν κρατούσαν σφιχτά, έκαναν γούστο βλέποντάς τον να παραδέρνει και

σα την έμπιστοσύνη μου, τί μου κάνεις;...»

Και δεν τολμούσα να εξακολουθήσω. Μά ο λαϊμός της έγειρε. Τό φρικαλέο κεφάλι της άκούμπησε στο χέρι μου· δεν τό τράβηξα. Ένας λήθαργος την κατελάμβανε, χωρίς να τό θέλη, κι' είχα την έλπίδα πως δεν θά με ξανακοιτούσε.

Κι' όμως ναι, ακόμα μια στερνή φορά!... Οι γάτες, όπως λέει ο λαός, έχουν έφτά ψυχές. Σ' ένα ύστατο άνατίναγμα της ζωής, με ξανακοίταξε μέσα στο λήθαργό της τό νεκρικό. Μάλιστα τώρα φαίνόταν πως είχε καταλάβει στην έντέλεια: «Όστε με φώναξε για να με σκοτώσεις;... Κι' όμως βλέπεις;... στέκομαι... Είναι πολύ άργά...»

Αλήθεια, φοβήθηκα πως άρχισα να τ' χάνω. Σ' αυτό τόν κόσμο που δεν ξέρουμε τίποτα, μα τίποτα, δεν μάς έπιτρέπει ούτε νάμιασμε ευσπλαχνικοί μ' έναν έξυπνο τρόπο. Νά που τό βλέμμα της, άτέλειωτα πικρό, όσο κι' αν έσδυνε μέσα στο θάνατο, εξακολουθούσε να με παρακολουθώ σ' μια μομφή: «Γιατί άνακατέυτηκες με τη μοίρα μου; χωρίς έσένα, θά μπορούσα να ζήσω λίγο ακόμα, νάχω ακόμα μερικές σκεψούλες, τουλάχιστο μια βδομάδα. Είχα ακόμα αρκετή δύναμη για να πηδήσω στο παράθυρό σου, όπου τά σκυλιά δ' μ' έφθαναν κι' όπου δεν κρύωνα πολύ. Ίδιως τό πρώτο, όταν φαίνόταν ο ήλιος, περνούσα μερικές ώρες ύποφερτες. Κοίταξα γύρω μου την κίνηση της ζωής, ενδιαφερόμυ να με τό σύρε κι' έλα, πουχάναν οι άλλες γάτες, είχα τη συναίσθηση πως κάτι γινόταν γύρω μου. Ένω τώρα θά λυώσω για πάντα, δεν ξέρω ακόμα τί άλλο θά πάθω που δεν μπορώ να τό φαντασθώ... τώρα δεν θά υπάρχω πια...»

Έπρεπε να θυμηθώ πως οι πιό αδύναμοι, προτιμούν να κρατιώνται στη ζωή μ' όλα τά μέσα, ως στα όντορα τά πιό άποτρόπαια. Προτιμούν, οτιδήποτε μπροστά στόν τρόπο του να μην είναι τίποτα, του να μην υπάρχουν πια...»

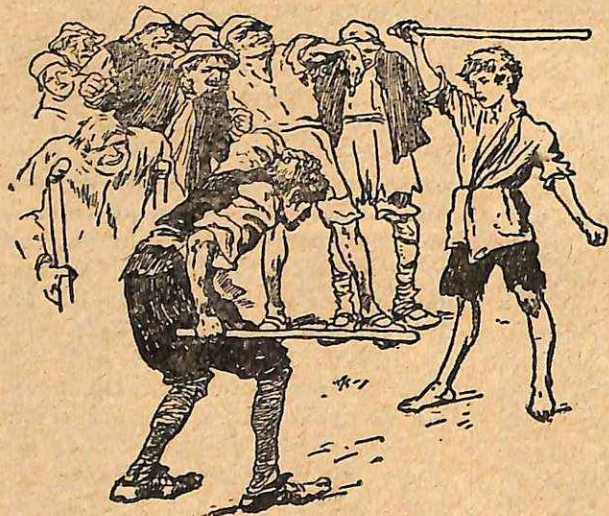
Όταν τό βράδυ γύρισα να τη δω, τη βρήκα κοκκαλιασμένη και κρύα στην πόζα του ύπνου που την είχα άφήσει. Τότε διέταξα τόν Σουλδέστρο να την κλείσει σ' ένα κοφινάκι, — τό φέρετρό της — και να την πάρει να την πετάξει έξω από την πόλη, μέσα στους άγρούς...

(Μετάφραση)

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

τόν περιγελοῦσαν γιὰ τίς ἀπειλές του. Ἡ ἀλοιφή εἶχε κιόλας ἄρχισαι νὰ καίη κι' αὐτὸ πού γύρευαν οἱ δύο ἔλεινοι θὰ γινόταν, ἂν δὲν τοὺς ἔκοβαν στὴ μέση. Δίχως νὰ τὸ περιμένουν, ἔφθασε τρέχοντας ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μὲ τὸ κομμένο αὐτὶ πού εἶχε πουληθεῖ γιὰ σκλάβος. Αὐτὸς κυνήγησε τὸν Οὐγο καὶ τὸν σύντροφό του καὶ ἔλυσε τὰ σχοινιά καὶ τὸν ἐπίδεσμο τοῦ βασιλιά.

Ὁ βασιλιάς ἤθελε νὰ πάρῃ τὴν μαγκούρα τοῦ ἐλευθερωτῆ του καὶ νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ τοὺς δύο κακούργους. Μὰ ἐκεῖνος δὲν τὸν ἄφησε καὶ τὸν συμβούλευσε νὰ περιμένουν καλύτερα ὡς τὸ βράδυ πού θὰ ἦταν μαζεμένοι ὅλοι καὶ θὰ ἀνέφερε τὴν ὑπόθεσιν στὸν ἀρχηγό. Πραγματικὰ ἔτσι κι' ἔκανε. Ὁ ἀρχηγὸς τὸν

«Ὁ μικρὸς βασιλιάς στεκόταν ἀντίκρου τοῦ σὲ ἀμυντική στάση...» (Σελ. 410, στ. γ').

ἄκουσε μὲ μεγάλη προσοχή κι' ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς σκέψεις, ἐδῆλωσε πῶς ὁ μικρὸς δὲν ἔπρεπε πιά νὰ ἐξανηκασθῇ νὰ βγῇ στὴ ζητιανιά, γιατί ἦταν προορισμένος γιὰ ἀνώτερα καὶ καλύτερα πράγματα. Ἡθελε, φαίνεται, δουλειὲς πού ἀπαιτοῦσαν πρωτοβουλία καὶ δράση καὶ γι' αὐτὸ ἦταν καλύτερο νὰ πάῃ μὲ τοὺς λωποδύτες καὶ τοὺς διαρρήκτες.

Αὐτὴ ἡ ἀπόφασις ἔκανε τὸν Οὐγο νὰ καταχαρῇ. Κι' ἄλλῃ φορὰ εἶχε δοκιμάσει νὰ βάλῃ τὸν μικρὸ νὰ κλέψῃ, μὰ συνάντησε τέτοια ἀντίσταση ἀπὸ μέρους του, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ καταφέρῃ τίποτε. Τώρα ὅμως ἄλλαζαν τὰ πράγματα, γιατί ὁ Ἐδουάρδος δὲν θὰ τολμοῦσε πιά νὰ φέρῃ ἀντίρρηση στὴ ρητὴ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀποφάσισε νὰ βγῇ τὸ ἄλλο πρωτὶ μαζί μὲ τὸν μικρὸ βασιλιά, νὰ τὸν βάλῃ νὰ κλέψῃ κάτι κι' ὕστερα νὰ τὸν ἀφή-

σῇ νὰ πέσῃ στὰ χέρια τοῦ δικαστῆ. Μ' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ κάνῃ μὲ μεγάλη τέχνη καὶ πονηριά, ἔτσι πού νὰ φανῇ ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔγινε ἐντελῶς τυχαῖα καὶ παρὰ τὴ θέλησή του. Γιατί ὁ «βασιλιάς τῶν παλαιστών» ἦταν ἀγαπητὸς σ' ὅλη τὴ καὶ θὰ τὰ ἔδρισκε πολὺ ἀσχημα ὅποιοι φανεωνόταν ὅτι εἶχε φερθεῖ προδοτικὰ μαζί του καὶ τὸν εἶχε παραδώσει στὸν κοινὸ τους ἐχθρό, τὴ δικαστικὴ ἀρχή.

Ἔτσι τὸ ἄλλο πρωτὶ ὁ Οὐγος καὶ τὸ θῆμα του ξεκίνησαν γιὰ τὸ κοντινὸ χωριό. Περιπατοῦσαν καὶ οἱ δύο σιωπηλοὶ καὶ βυθισμένοι ὁ καθένας στὴ σκέψη του, — ὁ ἕνας καταστρώνοντας τὸ σατανικὸ σχέδιό του κι' ὁ ἄλλος σκεπτόμενος μὲ τί τρόπο θὰ ἔδρισκε εὐκαιρία νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν σύντροφό του καὶ ἔτσι νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν ἀφόρητὴ αἰχμαλωσία του. Ἀφῆσαν καὶ πέρασαν ἀνεκμετάλλευτες ἕνα πληθὺς εὐκαιρίας, γιατί κι' οἱ δύο τοὺς ἦταν τόσο ἀποφασισμένοι νὰ πετύχουν τὸν σκοπὸ τους, ὥστε κατένευαν τοὺς δὲν εἶχε ἀπὸ πρὶν ἐξασφαλισμένη τὴν ἐπιτυχία.

Ὁ πρῶτος πού βρῆκε τὴν κατάλληλὴν περίστασιν γιὰ νὰ βάλῃ σὲ πράξιν τὸ σχέδιό του ἦταν ὁ Οὐγος. Εἶδε νὰ ἐρχεται πρὸς τὸ μέρος τοὺς μιὰ γυναίκα πού κρατοῦσε στὸ χέρι τῆς ἕνα καλάθι καὶ μέσα στὸ καλάθι, ἦταν ἕνα μεγάλο δέμα. Τὰ μάτια

τοῦ Οὐγου ἄρχισαν νὰ γυαλίζουν ἀπὸ τὴ χαρὰ του καὶ εἶπε μέσα του: — Οὐτε παραγγεῖλιὰ νὰ τὴν εἶχα! Ἄν καταφέρω νὰ σοῦ πασάρω αὐτό, τότε χαρὰ σὲ σένα, βασιλιά τῶν παλαιστών!

Περίμενε νὰ παρουσιασθῇ ἡ κατάλληλότερη στιγμή γιὰ νὰ δράσῃ. ἔκανε τὸν ἥρεμο, μέσα του ὅμως ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ἀνυπομονή. Ὅταν ἡ γυναίκα τοὺς προσπέρασε, εἶπε στὸν βασιλιά:

— Στάσου καὶ περίμενε μὲ νὰ ξαναγυρίσω!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τὴν παρακολούθησε ἀθόρυβα. Ὁ Ἐδουάρδος κόντεψε νὰ φωνάξῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Γιατί μόλις ἀπομακρυνόταν ὁ Οὐγος εἶχε σκοπὸ κι' αὐτὸς νὰ στρέψῃ ἀπὸ τὸ πρῶτο στενό. Στὸ μετὰξὺ ὁ Οὐγος πλησίασε τὴν γυναίκα, ἄρπαξε τὸ δέμα ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ καλάθι, τὸ τύλιξε γρήγορα-γρήγορα

σ' ἕνα παλιὸ πανί πούχε μαζί του γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ καὶ γύρισε τρέχοντας πρὸς τὸν βασιλιά. Ἡ γυναίκα ὅμως εἶχε κιόλας ἄρχισαι νὰ φωνάξῃ. Γιατί τὸν κλέφτη δὲν τὸν εἶχε ἀντιληφθεῖ, ἀπὸ τὸ ξαλάφρωμα ὅμως πού ἔνοιωσε, κατάλαβε ὅτι τῆς εἶχαν ἀδείξει τὸ καλάθι...

Ὁ Οὐγος ἔρριξε τὸ δέμα στὰ χέρια τοῦ Ἐδουάρδου καὶ φώναξε φεύγοντας.

— Τρέχα ἀπὸ πίσω μου καὶ φώναζε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους: «Πιάστε τὸν κλέφτη!» Φρόντισε ὅμως νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ τὸ δρόμο μου!

Σ' ἕνα λεπτὸ ἔφθασε στὴ γωνιά τοῦ δρόμου καὶ χώθηκε μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ δρομάκι. Ἐκεῖ περίμενε λίγα λεπτά κι' ὕστερα ξαναβγήκε μ' ὅλη του τὴν ἡσυχία καὶ μὲ ὕψος ἐντελῶς ἀδιάφορο, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα φράχτη γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων.

Ὁ βασιλιάς εἶχε πετάξει γεμάτος περιφρόνησιν τὸ δέμα κάτω, καὶ τὸ πανί ὅπου ἦταν τυλιγμένο ἀνοίξε τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού ἔφθανε ἡ γυναίκα. Ἀρπάξε τὸ παιδί μὲ τὸ ἕνα χέρι, σήκωσε μὲ τὸ ἄλλο τὸ δέμα τῆς καὶ ἄρχισε νὰ βρίζῃ καὶ νὰ ξετινάξῃ ἀλύπητα τὸν Ἐδουάρδο, πού μάταια πολεμοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς.

Αὐτὰ γιὰ τὸν Οὐγο ἦταν ἀρκετά· ὁ ἐχθρὸς του εἶχε πιαστῇ μὲ τὰ κλοπιμαῖα στὰ χέρια του. Δὲν θὰ γλύτωνε τώρα πιά τὴ φυλακή. Γελώντας θριαμβευτικὰ, ἀπομακρύνθηκε καὶ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὴν κατασκήνωσιν, ἐνῷ συγχρόνως συλλογίζετο μὲ τί τρόπο θὰ δικαιολογοῦσε στοὺς συντρόφους του τὴ σύλληψιν τοῦ βασιλιά.

Ὁ Ἐδουάρδος ὥστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ παλαίῃ ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν χωριάτισσα, καὶ φώναζε θυμωμένος:

— Ἀφῆσέ με, ἀφῆσέ με, σοῦ λέω! Δὲν εἶμαι ἐγὼ πού σοῦ κλεψα τὰ παλιοπράγματά σου...

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΣ ΠΕΡΙΝΟ

Μὲς στὴν ξερὴ ἀποκαλαμιά τοῦ κάμπου, ὁ γρύλος τρίζει: ἀπὸ τὰ πεῦκα, φύσημα τροχάτο φτερουγίζει...

Λυτά, παρακαλεστικά τὰ βλέφαρα μακραίνουν: Ἔλα, ἔλα, ἔλα καὶ φίλα τα πολὺ. καὶ σὲ προσμένουν!

Κόμπο τὸν κόμπο στάλαξε καὶ νὰ στεγνώσουν κάνε τὰ δάκρυα πού ξεχάστηκαν ἐκεῖ, καὶ σταματᾶνε...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HENRI JEANNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ σκύλος, πού φύλαγε πάντα ἐκεῖ-ἀπέξω, καθὼς μυρίστηκε πάλι τὸν ἐχθρό, ἄρχισε νὰ γαυγίζει μὲ λύσσα, ὀρθὸς καὶ χτυπώντας τὰ θυρόφυλλα μὲ τὰ πόδια του.

Ὁ Ἀσφαλαχτὸς χαμογέλασε μοχθηρά.

— Καλὰ, καλὰ, μουρμούρισε, τώρα θὰ σ'ἀνοίξω.

Ἔστησε τὸ δίκτυ, πού τὴ μιά του ἄκρην τὴν κρατοῦσε ἡ Λάμια, καὶ μισάνοιξε τὴν πόρτα.

Ὁ Μιστοῦ, ἀνύποπτος, δρμήσε κι' ἔπεσε μέσα στὸ δίκτυ, πού οἱ δύο ἐκεῖνοι τράβηξαν ἀμέσως τὰ σχοινιά του, κι' ἔτσι ὁ σκύλος βρέθηκε τυλιγμένος, πιασμένος κι' ἀνίκανος σχεδὸν νὰ κουνηθῇ. Οὐρλιαξε μόνο μὲ μανία. Ἀλλ' ἀδιαφορώντας ἐκεῖνοι, καὶ προσέχοντας μόνο νὰ μὴν πλησιάσουν κανένα χέρι στὸ στόμα του, τὸν ἔδεσαν καλὰ μὲ τὰ σχοινιά τοῦ δικτυοῦ καὶ τὸν πέταξαν μέσα σὲ μιὰ ἀποθήκη.

Ἐδῶ μέσα θὰ σ'ἀφήσω ὡς νὰ φοβήσῃς τῆς πείνας! ἐδῆλωσε ὁ Ἀσφαλαχτὸς. Τόσον καιρὸ ὑποφέραμε τὰ καμώματά σου καὶ τὰ γαυγίσματά. Μάθε καὶ σὺ ἐπιτέλους πὼς ἐμεῖς εἴμαστε ἐδῶ οἱ ἀφεντάδες!

— Πᾶμε τώρα νὰ βροῦμε κι' ἐκεῖνο τὸ παλιόπαιδο, ἐπρότεινε ἡ Λάμια. Ἡ σειρά του!

Ἐτοιμάστηκαν ν'ἀνεβούν στὸ πρῶτο πάτωμα.

Ὁ Ριρὴς ὅμως τοὺς παραφύλαγε κι' ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴ τοὺς περιμένῃ ἐκεῖ πού τὸν εἶχαν ἰδεῖ.

Ἄν κατέβαινε, ἄπρεπε βέβαια στὰ χέρια τοὺς. Γιατί τοὺς εἶχε ἀκούσει πού περπατοῦσαν κάτω. Ὡστε ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος ἡ ὑποχώρησις εἶχε κοπεῖ.

Ἐτρεξε ὡς τὸ κεφαλὸσκαλο κι' ἀφογκράστηκε. Ἀπὸ τὰ κρυφομιλήματα κι' ἀπὸ τὸ θόρυβο πού ἄκουσε κάτω, κατάλαβε πὼς τᾶχαν μαζί του καὶ πὼς τοῦ ἔστηναν κάποια παγίδα. Καὶ μόλις ἄκουσε τοὺς δύο ἐχθροὺς ν'ἀνεβαίνουν τὴ σκάλα, ξαναμπήκε γρήγορα στὴν κάμαρά του, πῆγε στὸ παρὰθυρο, τὸ δρασκέλισε καὶ κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ ξύλινο δικτυωτὸ τοῦ κισσοῦ πού σκέπανε τὸν ἐξωτερικὸ τοῖχο. Τὸ κατέβηκε δὲν ἦταν τόσο δύσκολο γιὰ ἕνα μικρὸ παιδί. Καὶ τὰ κλωνάρια ἀκόμα, ὅταν πατοῦσε ἢ πιανόταν, δὲν ἔσπαζαν ἀπὸ τὸ βῆρος του. Ἔτσι ἔφτασε σῶος στὸ ἔδαφος κι' ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ στὸ δασάκι.

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Λάμια κι' ὁ Ἀσφαλαχτὸς ἔμπαιναν στὴν κάμαρά του. Βλέποντάς τὴν ἄδεια, ἀνακραύγασαν μὲ λύσσα. Τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοὺς ἔδειχνε τί δρόμο εἶχε πάρει ὁ Ριρὴς. Ἐσκυψαν ἀπὸ κεῖ κι' εἶδαν τὸν φυγάδα πού ἔτρεχε νὰ κρυφθῇ.

— Νά τος! τὸν βλέπεις; ἔκαμε ἡ γριά.

— Ἐννοια σου καὶ δὲ θὰ πάει πολὺ μακριά, ἀποκρίθηκε ὁ γιὸς τῆς.

Ροδόλησαν τὴ σκάλα κι' οἱ δύο. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Ριρὴς ἔτρεχε.

«Ὁ Ἀσφαλαχτὸς τράβηξε ἀπότομα τὸ σχοινὶ κι' ὁ Ριρὴς ξαπλώθηκε στὰ χόρτα».

Τὰ πρῶτα δέντρα τοῦ μικροῦ δάσους δὲν ἦταν μακριά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Τὸ κυνήγι τοῦ Ἀσφαλαχτοῦ

Τὸ χτήμα πού τριγύριζε τὸ σπίτι τοῦ μακκρίτη Λορὰντ δὲν ἔμοιαζε μὲ τὰ πάγκα ἐκεῖνα ὅπου οἱ δρόμοι εἶναι χαραγμένοι κανονικὰ καὶ τὰ δέντρα ἀραδιασμένα στὴ γραμμὴ σὰ στρατιῶτες. Δὲν ἦταν κἄν πάρκο, οὔτε δεινρόκηπος, οὔτε κήπος. Ἦταν μιὰ μεγάλη ἔκταση ἀπεριποίητη, ἀκαλλιέργητη, ὅπου διάφορα δέντρα καὶ χαμῶδεντρα, προπάντων ἐλιές, φύτρωναν ὅπου κι' ὅπως τοὺς ἄρεσε, ἀνάμεσά σ' ἄλγη ἢ ἀγκάθια.

Σ' αὐτὴ τὴν ἄγρια ἔκταση ἔτρεχε τώρα ὁ Ριρὴς, σὰν πουλαράκι πού ξέφυγε ἀπ' τὸ σταθλο, κυνηγούμενος ἀπὸ τὸ Γιάννη κι' ἀπὸ τὴ μητέρα του. Ὁ Γιάννης εἶχε μεγάλα σκέλη.

Ὁ μικρὸς ὅμως ἦταν πιὸ εὐκίνητος κι' ἔβαζε τὰ δυνατὰ του. Ὁ Γιάννης δὲν κατάφερε νὰ τὸν πιάσῃ. Κάθε φορὰ τὸ παιδί τοῦ ξέφευγε.

Τὸ κυνήγι κινδύνευε νὰ βαστάξῃ πολὺ.

— Δὲ θὰ τὸν πιάσω ποτὲ ἔτσι, μουρμούρισε ἀπελπισμένος ὁ Ἀσφαλαχτὸς. Σῦρε, μάννα, νὰ μοῦ φέρῃς ἕνα σκονί!

Ἡ Λάμια ἔτρεξε πρὸς τὸ σπίτι, ἐνῷ ὁ γιὸς τῆς ἐξακολουθοῦσε τὸ κυνήγι, χωρὶς τὴν πρώτη ὁρμή, μὲ μόνον σκοπὸ τώρα νὰ κουράσῃ τὸ Ριρὴ.

Ἐνῷ γινόταν αὐτὰ μέσα στὸ χτήμα, ἀπέξω δύο διαβάτες ἀκολουθοῦσαν ἕνα μονοπάτι σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ δάση πού τὸ τριγύριζαν.

Ἀπὸ τὸ ντύσιμό τους, φαίνονταν περιηγητὲς, μὰ περιηγητὲς κάπως ἀλλόκοτοι. Ἐμοιάζαν μᾶλλον καλλιτέχνες, «ἀρτίστες».

Ἀλήθεια, θάταν δύσκολο νὰ κανεῖς σὲ τί εἶδος τέχνης ἀνῆκαν. Ὁ ἕνας ἦταν ψηλός, στημένος, θάλεγε, πάνω σὲ μακριὰ σκέλη πού τὰ μεταχειριζόταν γιὰ νὰ κάνῃ πελώρια βήματα. Ὁ λαίμῳς του, σὰν τῆς καμηλοπάρδαλης, βάσταζε ἕνα μικρὸ κεφάλι μὲ ξυρισμένο πρόσωπο. Ἀπ' αὐτὸ θὰ τὸν ἔπαιρνε κανεῖς γιὰ συγγραφέα, ἂν ἕνας σάκος κρεμασμένος στὴ ράχη του καὶ μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ μὲ τὸν τρίποδό της, πού κρατοῦσε στὰ χέρια, δὲν τὸν ἔδειχναν μᾶλλον γιὰ ἐρασιτέχνη φωτογράφο.

Ὁ σύντροφός του ἦταν ἕνας ἀνθρωπάκος δώδεκα-δεκατριῶν χρονῶν, πού τὸ ἔξυπνο μουτράκι του κι' οἱ ἐκφραστικοὶ μορφασμοὶ πού ἔκανε μιλώντας διαρκῶς, κινούσαν καὶ κρατοῦσαν ἐπάνω του τὰ βλέμματα.

Ἀλλ' αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ μικρὸς ἦταν μόνος μὲ τὸ συνοδοιπόρο του, ὥστε μονάχα αὐτοῦ τὴν προσοχὴ κινούσε ἡ φλυαρία του.

— Λαίπν, κυρ-Γυριστή; ρώτησε. Ὁ ἀνθρωπὸς μὲ τὴ μηχανὴ κούνησε τὸ κεφάλι, ἔρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ στὸ μονοπάτι πού ἀκολουθοῦσαν, κι' εἶπε σὰ χρησμός:

— Δὲν βγαίνει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ δῶ! Οὐτε φωτισμὸς οὔτε ὀρίζοντας! — Ἀς πᾶμε παρακάτω, ἐπρότεινε ὁ μικρὸς. Ἐέρεις, κυρ-Γυριστή; Πρέπει νὰ βροῦμε ἕνα θαυμάσιο τοπίο. Τί λέω ἕνα; Πέντε θαυμάσια τοπία, δέκα!...

— Καλὰ, ἔκαμε ὁ ἄλλος. Θὰ βροῦμε καὶ εἰκοσι. Ἀλλὰ τὸ τοπίο εἶναι ἕνα πλαίσιο.

— Μὰ φυσικά!
— Τί θὰ βάλουμε λοιπόν μέσα σ' αὐτὰ τὰ πλαίσια;

— Ἐμένα! φώναξε ὁ μικρὸς μετὴν μεγαλότερη αὐτοπεποίθηση. Πρῶτα ἔμένα. Καὶ προπάντων ἔμένα!... Εἶναι ἀρκετό!

— Τὸ ξέρω πὼς εἶναι ἀρκετό... δηλαδὴ πὼς θάταν ἀρκετό. Ἀλλὰ τὸ κακὸ εἶναι πὼς στὸ φιλμ τῆς Ροξάνης Ἀνεμόνα δὲν ὑπάρχει τίποτα, Φιλμάκη μου! Κι' ἀπὸ τὸ τίποτα τί βγαίνει; Τίποτα!

— Νὰ σάκουε τώρα!...
— Εὐτυχῶς εἶναι μακριά. Κι' ὁ γραμματικὸς τῆς ἐπίσης.

— Σύχασε, κύρ-Γυριστή! Κάτι θὰ βγάλω ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς, δηλαδὴ κάτι θὰ προσθέσω. Ἀλλὰ μοῦ χρειάζεται ἓνα τοπίο νὰ μ' ἐμπνέη...

— Καὶ γιὰ νὰ τὸ βρῆς, μὲ σέρνεις σ' αὐτὰ τὰγκάθια πού μοῦ τρυποῦν τὰ πόδια; Ἀὐ! Ἀὐ!...

Τὶ εὐκινησία ὥστόσο πού τὴν εἶχε ὁ μικρὸς αὐτὸς Φιλμάκης! Πότε σκαρφάλωνε στὰ κλαδιά σὰν πύθηνος, πότε ὑπερπηδοῦσε τοὺς φράχτες σὰν ἀλογάκι. Καὶ τώρα ἔτρεχε μέσα στὴν πυκνὴ λόχμη, γυρεύοντας κανένα ξέφωτο μὲ δρίζοντα. Ὁ σύντροφός του τὸν ἀκολουθοῦσε, κρατώντας ψηλά τὴ μηχανή του, πού φαίνεται πὼς τὴν πρόσεχε ἐξαιρετικά.

— Δὲν θὰ βγοῦμε ποτέ, μουρμούριζε. Εἴμαστε μέσα σὲ δάσος μαγεμένο!...

— Καλὰ λές, ἀποκρίθηκε ὁ Φιλμάκης. Εἶναι σὰ δάσος πού προστατεύει τὸν πύργο καμμιᾶς Βασιλοπούλας τοῦ παραμυθιοῦ. Κοίταξε! Ἀγκάθια, σιωπή, ἐρημιά. Καὶ πέρ' ἀπ' αὐτὰ ἓνας τοῖχος παλιός, ἐτοιμόρροπος, πρασινομένος, ἓνας ἀγριὸς τοῖχος πού φαίνεται σὰ νὰ κρύβῃ μυστικά. Καὶ πάλι δέντρα, πάλι δάσος... Τί ὠραῖος διάκοσμος γιὰ μιὰ μυστηριώδη ἱστορία! Ἐλα λοιπὸν νὰ ἰδῇς!

— Ἐρχομαι, εἶπε ὁ ἄλλος, ἀγκομαχώντας μέσ' στοὺς θάμνους μὲ τ' ἀγκάθια.

Ὁ μικρὸς τὰ πῆδησε ὅλα καί, σὲ μιὰ στιγμή, ἔπεσε πάνω στὴν πρασιναδά πού ἦταν μπροστὰ στὸν τοῖχο πού εἶχε περιγράψει—τὸν τοῖχο πού τριγύριζε τὸ χτήμα τοῦ Λοράντ.

Ἐπιτέλους τὸν ἔφτανε κι' ὁ σύντροφός του, γκρινιάζοντας καὶ κρατώντας πάντα τὴ μηχανή του πάνω ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Μὲ τὴν πρώτη μυχιά, στάθηκε σὲ προσοχή, σὰν κυνηγετικὸς σκύλος πού παραμονεύει ἓνα κοπάδι πέρδικες.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΩΣ ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ...

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΛΛΑ παιδιά—καὶ ἴσως τὰ περισσότερα ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, — περιμένουν «σὰν καὶ τί» τὶς θερινὲς διακοπές γιὰ νὰ «τὸ ρίξουν ἔξω»

δυο-τρὲς μῆνες. Εἴτε στὴν πόλη μένουν, εἴτε σ' ἐξοχὴ πᾶνε, δὲν ἀνοίγουν βιβλίον καὶ δὲν ἀσχολοῦνται μὲ τίποτα πνευματικό. Ἀποφεύγουν, ὅτι μπορεῖ νὰ τοὺς θυμίζει τὸ σχολεῖο, τὸ μάθημα, τὸ δάσκαλο. Κι' ὅλη τὴν ἡμέρα... Δηλαδὴ ὁ λόγος τὸ λέει, γιὰτὶ δὲν κάθονται παρὰ μόνο τὶς ὥρες πού τρῶνε. Τὶς ἄλλες περπατοῦν, τρέχουν, κολυμποῦν, παίξουν καὶ ξεπλώνονται μακάρια. Κι' ὅταν πλησιάζῃ ὁ καιρὸς ν' ἀνοίξῃ πάλι τὸ σχολεῖο, λυποῦνται κατάκαρδα. Δὲν ἔχουν ἄδικο· γιὰτὶ ἡ ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς θὰ τοὺς εἶναι ἀπότομη. Ἐχουν ξεσυνηθίσει, ἔχουν ξεχάσει κι' ἔχουν ξεχαστεῖ. Νομίζουν πὼς ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῇ παρὰ γιὰ νὰ τρῶγῃ, νὰ διασκεδάζῃ, νὰ ραχατεύῃ καὶ νὰ κοιμάται. Κι' ἄξια βρῖσκονται στὴν ἀνάγκη νὰ ξαναμποῦν στὸν ἀγῶνα. Γιὰτὶ ἀγῶνας εἶναι κι' ἡ ζωὴ τοῦ μαθητῆ ὅπως κι' ἡ ζωὴ τοῦ πατέρα του ἢ τοῦ μεγάλου του ἀδερφοῦ—ὅπως ἡ ζωὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ πλουσίων καὶ φτωχῶν, κι' εὐτυχημένων καὶ δυστυχισμένων. Μόνο ἡ ζωὴ αὐτῶν τῶν παιδιῶν, ὅπως τὴν κάνουν ἀσυνλόγιστα τὶς διακοπές, εἶναι διασκεδάσιμη χωρὶς ἀγῶνα. Ἐτσι ζοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ μεγάλο νόμο τῆς φύσης καὶ τῆς κοινωνίας. Καὶ τοὺς κακοφαίνεται πολὺ ὅταν ξαναμπαίνουν στὸ ζυγὸ—ἓνα ζυγὸ πού τοὺς φαινόταν πὼς τὸν ἔφευγαν γιὰ πάντα...

Ἀλλὰ παιδιά πάλι, τὸ ἴδιο ἀσυνλόγιστα, κάνουν τὶς διακοπές τὸ ἀκρο ἀντίθετο. Ἀπορεῖ κανεὶς πὼς κατορθώνουν νάχουν τόσες πνευματικὲς ἀσχολίες τὸ καλοκαίρι, ὥστε νὰ μὴν μποροῦν οὔτε νὰ διασκεδάσουν, οὔτε νὰ ξεκουραστοῦν! Ἀλλὰ ἔχουν εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις καὶ μετὴν πρόσφαση αὐτὴ διαβάζουν ὅλη μέρα, ἀκόμα καὶ μαθήματα στὰ ὅποια δὲν θὰ ἐξετασθοῦν. Ἀλλὰ ἔμειναν μετεξετάσιμα, εἴτε ἐπειδὴ ἀρρώστησαν καὶ ἔχασαν μαθήματα τὸ χειμῶνα, εἴτε ἐπειδὴ δὲν χωνεύουν τὰ μαθηματικά καὶ τὰ λατινικά. Αὐτὰ ὅπως δὴποτε εἶναι δικαιολογημένα. Πρέπει νὰ μελετήσουν καὶ τὸ καλοκαίρι. Τάλλα ὅμως, πού χωρὶς καμμιὰ ἀπόλυτη, ἐπείγουσα ἀνάγκη, φορτώνονται μ'

ἓνα σωρὸ ἑκτακτα μαθήματα—ξένες γλώσσες π.χ.; πού δὲν τὶς μαθαίνουν στὸ σχολεῖο—εἶναι ἀδικαιολόγητα. Γιὰτὶ παραβλέπουν τὸν κυριώτερο σκοπὸ τῶν διακοπῶν, πού εἶναι τὸ δυνάμωμα τοῦ σώματος καὶ τὸ ξεκούρασμα τοῦ μυαλοῦ. Αὐτὰ τὰ παιδιὰ σωματικῶς ἀδυνατίζουν καὶ διανοητικῶς δὲν ξεκουράζονται καθόλου. Καὶ τὸ φθινόπωρο ξεναπηγαίνουν στὸ σχολεῖο τόσο κουρασμένα, τόσο ἀδύνατα, ὅσο σχεδὸν ἦταν καὶ τὴν ἡμέρα πού τὸ ἀφήσαν γιὰ τὶς διακοπές. Φυσικά, τὸ ἀποτέλεσμα δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστο...

Φρόνιμα, λογικά παιδιά μοῦ φαίνονται ἐκεῖνα πού ἀποφεύγουν τὰ δυο αὐτὰ ἄκρα καὶ βαδίζουν στὸ μέσο: Ἐκεῖνα πού περνοῦν τὶς διακοπές τοὺς οὔτε σὲ τέλεια πνευματικὴ ἀργία κι' ὀκνηρία, οὔτε σὲ υπερβολικὴ φρονιμάδα κι' ἐργατικότητα. Ὅπως τὸ χειμῶνα τὶς περισσότερες ὥρες τοὺς τὶς ἔχουν γιὰ μελέτη, γιὰ ἐργασία, τώρα τὸ καλοκαίρι τὶς ἔχουν γιὰ διασκέδαση, γιὰ παιχνίδι καὶ γι' ἀνάπαυση. Δὲν ξεχνοῦν ὅμως καὶ τὸ σχολεῖο, οὔτε ὅτι τοὺς τὸ θυμίζει. Μελετοῦν καὶ λίγες ὥρες καθμέρια. Διαβάζουν καὶ κανένα μορφωτικὸ βιβλίου ἔξω ἀπ' τὰ μαθήματα. Καταγίνονται καὶ μὲ τὴν Διάπλαση, μὲ τὴν Σελίδα τῆς, μὲ τοὺς Διαγωνισμοὺς τῆς. Βρῖσκονται σ' ἀλλήλογραφία καὶ μ' ἄλλα Διαπλάσσοι, πού κι' αὐτὴ εἶναι σὰν ἓνα μάθημα, σὰν ἓνα γύμνασμα στὸ γράψιμο, στὴν ἐκθεσὴ ἰδεῶν. Ἐτσι, ὅταν ἔρχεται τὸ φθινόπωρο, ἡ ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς δὲν τοὺς φαίνεται τόσο ἀπότομη, τόσο δύσκολη. Μὰ οὔτε πάλι ξεναπηγαίνουν τόσο κουρασμένα, ἀδυνατισμένα, ὅσο τὴν ἡμέρα πού τὸ ἀφήσαν. Τὰ παιδιά αὐτὰ ἔκαμαν πραγματικὲς διακοπές: ξεκουράστηκαν ὅσο ἔπρεπε, μὰ χωρὶς νὰ ξεχάσουν καὶ νὰ ξεχαστοῦν. Καὶ μὲ καινούριες δυνάμεις ξαναρχίζουν τὸν ἀγῶνα. Ἐ, θὰ τὸν βγάλουν πέρα πὺδ εὐκολα κι' ἀπὸ τὰ παιδιὰ πού δὲν ἔκαμαν τίποτα τὸ καλοκαίρι, καὶ τὰ ἔχασαν ὅλα καὶ τοὺς φαίνονται τώρα βουγά, κι' ἀπὸ τὰ παιδιὰ πού, ἀντὶ νὰ ξεκουραστοῦν, κουράστηκαν τὸ καλοκαίρι περισσότερο καὶ δὲν θάχουν ἀρκετὲς δυνάμεις τὸν χειμῶνα.

Τὰ παιδιά αὐτὰ, πού περνοῦν ὅπως πρέπει τὶς διακοπές τοὺς, εἶναι λίγα. Πιστεύω ὅμως πὼς εἶναι ὅλα τὰ Διαπλάσσοι. Γιὰτὶ βλέπω πὼς τὰ βγάζουν πέρα στὸν ἀγῶνα τοῦ σχολεῖου: στὸ τέλος τοῦ χρόνου τὰ ἀριστα πέφτουν βροχή...
Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΚΑΚΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Πῶς τοὺς λυπᾶται τοὺς καίμενους τοὺς ἀθελτο... βραβευμένους! πονῶ γι' αὐτοὺς... τόσο μεγάλο πόνος δὲν νοιώθω οὔτε... στὸν κάλο!

Καθένας ἄχ!—μὲ πόση ὀδύνη—τόση πού σοῦ γεννάει δάκρυα!—παίει καὶ λειπὶ τί ἔχει γίνεαι ἀπὸ τὴν μιὰ στὴν ἄλλη ἀκρῶνα.

Καὶ σοῦ μιλάει γιὰ τὴ νίκη τοῦ μὲ μετριοφροσύνη τόση, πού λές, πὼς εἶν' ἡ καταδίκη τοῦ, πού δὲν μπορεῖ νὰ τὴ γλυτώσῃ!

Ἄν πῆς γιὰ τὴ φωτογραφία, ὅχι, δὲν δίνουνε δεκάρα, μ' ἀκοῦν τὰ πρῶτα δυὸ ψηφία καὶ παραλύνουν ἀπὸ τρομάρα.

Μὰ τὸ χωρεῖ σου ἡ κεφαλὴ; ἀφοῦ καθόλου δὲν τοὺς νοιάζει, ὅταν δὲν ἔβγουνε καλοί, γιὰτὶ παθαίνουνε μαράζι;

Μάλιστα λένε—δὲς κακίες!—πολλοὶ «ποῦχουν παιδιά κι' ἐγγόνια» ποιοῦν μὲ τὸ τραγουδιστὸ λάλημα τοὺς ὅτι ξεμερώνει.

Τραβῶ γιὰ τὴ συνοικία τῶν παρὰδων Τί φωνές, τί κρότοι, τί ζωὴ! Ὁλη ἡ οἰκογένεια τοῦ παρὰ στὸ πόδι: Ἡ γυναίκα τοῦ, τὰ παιδιά τοῦ, ὁ γέρος πατέρας τοῦ πού μὲ τὸς σέρνει τὰ βήματα τοῦ, παλιὸς θαλασσόλυκος, ὅλοι ἀποχαιρετοῦν τὸν παρὰ πού φεύγει γιὰ τὸ ψάρεμα. Μιὰ ἰδιαίτερη, εὐχάριστη ἀλήθεια, ζωὴ εἶναι ἡ ζωὴ τῶν παρὰδων.

Ὁδράνιο Τόξο

ΠΥΡΚΑΙΑ!

— Πυρκαϊάα! Τρέξετε γρήγορα...
— Τί τρέχει; Ἀλήθεια; Φωτιά; Κώστα, τρέχα, πάρε' τὸν κουβά. Νερό; στὸ τεπόζιτο, καίμενε, ἄντε γιὰ σου. Τρέχα γτέε...

— Γειτόνοι, φωτιά. Δὲν πήρατε μυρωδιά;
— Τί; Ποῦ; Στὸ δάσος; Κουνηθῆτε θὰ καοῦμε.

Σωστὸ πανδαιμόνιο.

Σὲ λίγο κουβάδες, φτυάρια, ἄξινες, πρίονα, ποτιστήρια, λεκάνες, κασαρόλες ὅλα σ' ἐνέργεια. Ὁλόκληρο στράτευμα γιὰ τὸ σβύσιμο τῆς φωτιᾶς. Μιὰ καὶ δυὸ τρέχουν ὅλοι ἴσα στὸ δάσος.

— Νά! βλέπω τὸν καπνὸ: Κάπου ἔδω κοντὰ πέφτει.

— Μπᾶ! Δὲ φαίνεται νάναι μεγάλη. Σὲ λίγο γύρω ἀπ' τὴ φωτιά ἀρχίζει ἡ δουλειά.

— Ρίξε χῶμα πάνω σ' αὐτὸ τὸ κλαδί. Ἀ! γιὰ σου. Κουβαλάτε σεῖς νερό—Σεῖς ἐκεῖ κάτω, σβύστε τὸ ψηλὸ πουνάρι. Γρήγορα! Ἄν φουντώσῃ, ἡ φλόγα, θὰ πιάσῃ καὶ τὸ πεῦκο.

— Οὐ! Κι' αὐτὸς ὁ διαβολοαγέρας, λές καὶ βάλλῃ ἐπίτηδες νὰ μᾶς πειράξῃ. Κόψ' τ' ἀναμμένο κλαρί. Ἐτσι! Λίγο ἀκόμα, παιδιά. Ἀ! μπράβο, κουράγιο! Ἐλα καὶ τὴ σβύσαμε... Μπᾶ! καλὸς τὸν κύρ-ἀστυνόμο. Σὰν κατὶ γοήγορα μᾶς ἤρθε.

Κι' ἀρχίζει ἡ ἀνάκριση.

— Καὶ ποῖος τὴν ἔβαλε τὴ φωτιά, βρε παιδιά;
— Νά, κύρ-ἀστυνόμο. Ἦρθ' ὁ κύρ-Γιάννης ὁ παλαβὸς, νὰ ψήσῃ τὴ ρέγκα

τοῦ κάτω ἀπὸ τὸ πουνάρι, ὁ ἀθεόφοβος. Πού νὰ τοῦ κόψῃ τὸ ξερὸ τοῦ. Καὶ τὸ νόστιμο εἶναι, πού λές, κύρ-ἀστυνόμο ὅτι ὁ βλάκας, χὰ! χὰ! χὰ! τὴν κοίταζε καὶ γέλαγε.

— Πιάσ' τον καὶ γιὰ τὸ τμήμα ἐμπρός. Τὰ ὀνόματά σας, κύριοι, γιὰ τὰ πραχτικά. Ἐντάξει!

Ὁ γυρισμὸς πᾶ ἦταν θαυμάσιος.

Ὅλοι εἶχανε τὰ σύνεργά τοὺς. Στὴν ἀναμμουπιούλα καθέναν, χωρὶς νὰ προσέξῃ καὶ πολὺ, εἶχε πάρει; ὅτι ἐκεῖνη τὴ στιγμή τοῦχε βρεθεῖ στὰ χέρια, καὶ τώρα πόσο ἀστείον ἦταν ὅλοι τοὺς.

Θριαμβευτικά κατέβηκαν τὸ βουνάλα καὶ καὶ στὰ σπῖτια τοὺς τοὺς ἔκαναν ὑποδοχὴ μεγάλη.

Γαρόνεια (Βάτραχος)

ΑΥΓΗ ΣΤΟ ΘΑΛΑΣΣΟΧΩΡΙ

Γλυκοχαράματα ἀκόμη, μόλις ὀδίζει ἡ αὐγὴ. Βγῆκα ἀπ' τὸ σπῖτι μου καὶ τράβηξα γιὰ τὴ θάλασσα. Μ' ἀρέσει ὁ πρωϊνὸς περιπάτος στὴν ἀκρογιαλιά. Τὸ χωριὸ οἰχμένο σὲ μιὰ νάκχ. Τὰ σπῖτια κλειστὰ καὶ κοιμισμένα. Δὲν ἀκοῦς παρὰ τὰ πετειναράκια πού εἰδοποιοῦν μὲ τὸ τραγουδιστὸ λάλημα τοὺς ὅτι ξεμερώνει.

Κάτω στὴν ἀκρογιαλιά ὅλο κίνηση. Τί φωνές, τί κρότοι, τί ζωὴ! Ὁλη ἡ οἰκογένεια τοῦ παρὰ στὸ πόδι: Ἡ γυναίκα τοῦ, τὰ παιδιά τοῦ, ὁ γέρος πατέρας τοῦ πού μὲ τὸς σέρνει τὰ βήματα τοῦ, παλιὸς θαλασσόλυκος, ὅλοι ἀποχαιρετοῦν τὸν παρὰ πού φεύγει γιὰ τὸ ψάρεμα. Μιὰ ἰδιαίτερη, εὐχάριστη ἀλήθεια, ζωὴ εἶναι ἡ ζωὴ τῶν παρὰδων.

Κάτω στὴν ἀκρογιαλιά ὅλο κίνηση. Τί φωνές, τί κρότοι, τί ζωὴ! Ὁλη ἡ οἰκογένεια τοῦ παρὰ στὸ πόδι: Ἡ γυναίκα τοῦ, τὰ παιδιά τοῦ, ὁ γέρος πατέρας τοῦ πού μὲ τὸς σέρνει τὰ βήματα τοῦ, παλιὸς θαλασσόλυκος, ὅλοι ἀποχαιρετοῦν τὸν παρὰ πού φεύγει γιὰ τὸ ψάρεμα. Μιὰ ἰδιαίτερη, εὐχάριστη ἀλήθεια, ζωὴ εἶναι ἡ ζωὴ τῶν παρὰδων.

Ἡ ὥρα κοντενέει ἔξη. Φεύγουν κι' οἱ τελευταῖες, ἀργοπορημένες,—τράτες. Περπατῶ στὴν ἀμμουδιά καὶ κάθουμαι κοντὰ στὸ ξεψύξιμα τῶν κοματιῶν. Κάθουμαι λίγο παρὲς ἀπ' τὸ νερό, στὰ δαντελωτὰ φύκια—τ' ἀπομεινάρια τῆς χθεσινῆς φουρτούνας. Βάζω τὰ πόδια μου σὲ νερό. Τὸ κύμα τ' ἀπαλὸ, τὸ θωπευτικὸ κύμα τὰ χαϊδεύει ὥς τοὺς ἀστραγάλους. Ἐτσι ρεμβάζοντας περνᾷ ἡ ὥρα. Εἶναι ἐφτά περασμένες. Τὴ λήθη μου τὴν κόβει τὸ πέρασμα μιᾶς παρὰς ἀπὸ μικροὺς θαλασσινούς πού περνοῦν μπρός μου, τσαλαβουτώντας σὲ νερό.

Φοροῦν ἓνα πανταλονάκι κι' ἓνα πουκαμισάκι. Ἄλλο τίποτε περικτὸ δὲν ἔχουν. Ὅλοι μὲ ἀνακουμπωμένα τὰ μανίκια τοὺς, καὶ τὰ πόδια τοὺς γυμνά, σέρνουν μ' ἓνα σπαγγάκι καραβάκια μακρὰ ἀπὸ τεγκέδες. Ἀπ' αὐτοὺς οἱ πὺδ καλοὶ «ναυπηγοὶ» ἔχουν στολισμένο τὸ καράβι τοὺς καὶ μὲ κατάρτια καὶ μὲ παντιέρες.

Περνοῦν ἀπὸ μπροστὰ μου σιγοτραγουδώντας. Γιὰ μιὰ στιγμή ρίχνουν μιὰ ματιὰ πάνω μου—τί ἄθωο βλέμμα

πού ἔχουν αὐτὰ τὰ ἄκακα παιδιά—μιὰ ματιὰ κάπως περιεργή.

— Ποῦ πάτε, βρε παιδιά, τὰ ρωτῶ. Ἐκεῖ παρακάτω, στὸν κάβο νὰ κολυμπήσουμε.

— Καὶ τὰ καράβια τί τὰ θέλετε μαζὶ σας;

— Θὰ τὰ γεμίσουμε ἀχινούς καὶ μύδια γιὰ τὸ ψάρεμα.

Θὰ κολυμπήσουν, θὰ βγάλουν μύδια γιὰ δόλωμα, θὰ γεμίσουν τὰ καραβάκια τοὺς, θὰ ψαρέψουν ἐκεῖ παρακάτω στὰ βραχάκια, καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι, κορδωμένοι ἢ κατσουφιασμένοι, ἀναλόγως μὲ τὰ ψάρια πού ἔπιασε ὁ καθένας. Θὰ γυρίσουν—μὲ τί ὄρεξη—στὸ σπῖτι τοὺς.

Ἀθῶνα, εὐτυχισμένα παιδιά! Πόσο τὰ λόγια σας, τὰ παιδιακία σας σκέρτα κι' οἱ ἀσχολίες σας μού θυμίζουν τὰ περασμένα μικρὰ μου χρόνια.

Ξανακοίταξα τὴ μικρὴ παρὰ. Εἶχε ἀπομακρυνθεῖ ἀρκετά.

Ἡλιόγευμα

ἮΡΘΕ Ο ΚΑΙΡΟΣ

Ἦρθε πάλι ὁ καιρὸς νὰ περῶσω τρεῖς μῆνες ξεγνοιασιάς πηγαίνοντας· στὸ πεντάμορφο μικρὸ χωριό, τὸ κρυμμένο μέσα στὰ καταπράσινα πεῦκα καὶ ἔλατα, τὸ χτισμένο ἀνάμεσα σὲ τέσσερα πανύψηλα βουνά.

Ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ ξαναμιλήσω μὲ τοὺς ἀπλοῖκους χωρικοὺς, νὰ τοὺς ξανακούσω νὰ μιλάνε γιὰ τὴ σοδειά, γιὰ τὰ χωράφια καὶ τὰ κοπάδια.

Ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ δῶ πάλι, ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι μου, ἀπ' τὸ παράθυρο, τὴν πεντάμορφη αὐγὴ, νὰ σκορπίζει κάθε πρωτὶ τὶς χρυσαφένιες τῆς ἀχτίδες σ' ὅλη τὴ φύση καὶ νὰ βάφῃ τριανταφυλλένια ὅλα τὰ βουνά.

Ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ ξαναδῶ τοὺς χωριάτες νὰ πηγαίνουν πρωτὶ-πρωτὶ στ' ἄλωνι μ' ὅλη τὴν οἰκογένειά τοὺς. Ὁ πατέρας ὁδηγώντας τὰ δυὸ μεγάλα βώδια, πηγαίνει πὺδ μπροστὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους.

Ἦρθε ὁ καιρὸς, καθισμένος στὴν ὁδόδροση χλόη, νὰκούσω πάλι τὴ θεϊκὴ συναυλία τῆς φλογέρας, τῆς φλογέρας τοῦ τσοπάνου π' ἀνακατώνεται ἀρμονικά μὲ τὸ μουρμουρίσμα τοῦ κρυσταλλένιου νεροῦ τοῦ ρυακιοῦ.

Ἦρθε ὁ καιρὸς τῶν παιγνιδιῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων.

Ἦρθε ὁ καιρὸς, πού καθισμένος στὴν πόρτα τοῦ χωριάτικου σπιτιοῦ, κουρασμένος ἀπ' τὰ παιχνίδια, θὰ αἰσθάνομαι τὴ μυστηριακὴ ἐκείνη γοητεία τῆς κατασκότεινης νυχτιᾶς, προσπαθώντας νὰ καταλάβω τὶς νότες τῆς μεγάλης σιωπηλῆς μελωδίας τῶν ἀστρῶν ἀπ' τὸ τρεμολαμπύρισμα τοὺς.

Ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ ξαναδῶ τ' ὀλόγιομο ἀργυρὸ φεγγάρι νὰ λούξῃ μὲ τὶς ἀχτίδες τὸν ὅλη τὴ φύση.

Ὡ θεῖα ἐξοχικὴ ζωὴ! Πόσο μού ἀρέσεις!

Δάκρυ τῆς Μοναξιάς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Λιλή, παιδί μου, πήγαινε νὰ ἰδῇς τί ὦρα εἶναι.

Καὶ ἡ Λιλή γυρνώντας:
— Μαμά, ὁ μεγάλος δείχτης κοίταται κατὰ τὴν πόρτα καὶ ὁ μικρὸς κατὰ τὸ παράθυρο!

Ρέλια

καλογραμμένο κι' αν είναι το κομμάτι. — «Εκδρομές» και «Κάτι πού πέρασε» της **Βενετσιάνικης Νύχτας**. Το ένα εστάληθηκε αντικανονικά και είναι υπερβολικά σύντομο. Το άλλο έχασε την επικαιρότητά του και ήθελε έπισης λίγο περισσότερο άπλωμα. — Θα εξακολουθήσω.

Τώρα τελευταία μου έχουν μαζεωθεί πάρα πολλά κομμάτια πού περιμένουν τη σειρά τους να κριθούν. Όσοι λοιπόν στέλνετε για τη Σ. Σ. μὴν άνυπομονείτε πού άργεί νά ιδήτε την έγκριση ή την άπόρριψη. Μή φοβάσθε, τίποτε δὲν χάνεται. Φθάνει νά έχετε ύπομονή.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν έγκρίνεται, ούτε άναμένεται, αν δὲν συνοδεύεται από το δικαίωμα, άρ. 10. — Τα έγκρινόμενα ή άνανεούμενα ισχύουν άς την 30 Νοεμβρίου 1932. Όσα συνοδεύονται από Α, άνήκουν σ' έγόρια και άσα από Κ, σ' κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: «Έξυπνο Άστέρι, κ. (ΕΜ). Λήδα, κ. (ΘΧ). Τρελλή Χορεύτρια, κ. (ΠΑ). Μαΐστρος, κ. (ΑΒ). Γαρμπής, ά. (ΓΔ). Όστρια, κ. (ΔΕ). Τρεμονάνα, κ. (ΕΖ). Μελαχροινή Νεράιδα, κ. (;:). Παριζιάνικο Χαμίνι, ά. (ΚΜ). Μαργαρίτα κ. (...). Γιάλικ, ά. (ΑΘ). Μικρά Άρκτος, κ. Μελαχροινός Ίππότης, ά. (ΙΣ). Παραμυθένια, κ. (ΕΑ).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Βύρων, ά. Κυρά Κυραλίνα, κ. Λήνδα κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: **Πολυβώτην** (έλαβα τις λύσεις σου 1-4: οι παρανοήτες σου έξετελέσθησαν) **Χρυσάφειαν** (ό τόμος του 1928 σου έστάλη την 13 Ίουλίου άρα ή έπιταγή έξαργυρώθηκε) **Άντ. Κ. Κίτσαν** (έλαβα τις 100 δραχμές κι' εύχαριστώ πολύ: είσαι πολύ δικαιολογημένος) **Δαφνοστεφή Όλυμπιονίκην** (ή ταχυδρομική έπιταγή είναι πάντα το άσφαδέστερο μέσο γι' άποστολή χρημάτων) **Ηρώ** (περιμένω γράμμα σου από κι') **Ταξιδιώτην** (σου είχ' άπαντήσει όταν έλαβα κι' αυτό το γράμμα σου) μὴν άνυπομονής ποτέ όταν μαζεύονται πολλά γράμματα, ή άπάντησή βραδύνει) **Άστρον της Εύτυχίας** (σου το ένέκρινα και χαίρω πολύ γι' την άπόφασή σου) δεκάξη τόμους μου έχεις στη βιβλιοθήκη σου; μπράβο! λίγοι θάχουν τόσους) **Γιολάνταν** (έλαβα, εύχαριστώ. Έστειλα 6 τετράδια) **Άειδιά** (κι' έπειδή αυτό είναι αδύνατο — δηλαδή νά δημοσιεύονται Άσκήσεις άπ' όλες τις ξένες γλώσσες — προτιμώ νά καταργήσω και τις γαλλικές) όχι όμως από φέτος, άφού οι Συλλογές του τρέχ. Διαγωνισμού περιέχουν, σύμφωνα με την προκήρυξη, και γαλλικές Άσκήσεις) **Δαχτάραν της Δευτεριάς** (πηγαίνεις στο Σκάνον; περιμένω λοιπόν νέα από τον Νίλς και τη Δευκοπούπουλη) έστειλα 30 τετράδια: ύπόλοιπο στη διάθεσή σου άρ. 106,60) **Μιρέϊν** (χαίρω πολύ κι' έλπίζω νά εξακολουθήσης) **Νηρέα** (δὲν πειράζει: τώρα έχεις όλον τον καιρό) έστειλα δυό δεσμίδες χαρτί λύσεων) **Φίλον του Λαού** (έστειλα) **Έξυπνο Κυπριώτην** (έστειλα 10 δεσμ. χαρτί λύσεων) **Αυσόχαρτο** (σέ συγχαίρω γι' το άριστά) το «Κρίμα» είναι σέ καλή συλλογή: ίσως σ'ά «Λάμραντα») **Πρωϊνό Κελάδημα** (τρία φυλλάδια έστειλα και γι' τη σύστασή εύχαριστώ) **Ουράνιο Τόξο** (έλήφθη) **Μενεξεδένιο** **Όνειρο** κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολές έλαβα μετά την 25 Ίουλίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 260ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου είναι δεσφαι μέχρι της 6 Οκτωβρίου.

479. Λεξιγριφος

Πρόθεση κι' ήμέρα

Άν μαζί ένωσης,

Μιά θεά μητέρα

Θά μάς φανερώσης.

Πλάνο Δεξάρι

480. Στοιχειόγριφος

Σοφοϋ της άρχαιότητος

Άν κόνης το κεφάλι,

Τί αίμοβόρος τύραννος

Έμπρός σου ξεπροβάλλει!

Γραυδοιστής

481. Στοιχειστονόγριφος

Ένα μέρος άπ' το σώμα

Τό κεφάλι του πετά,

Και τόν τόνο του άνεβάζει

Κι' ένα όρος παρουσιάζει

Άπό τ'α βαλκανικά.

Νικηφόρος Ουρανός

482. Αϊνίγμα

Τ' άρσενικό μου ζώο

Μικρό και... τρυφερό

Τό θηλυκό μου πόλη

Σέ κράτος ισχυρό.

Λαϊόη του Φαουντλερέϋ

483. Πτερωτόν Γράμμα

Αί ζητούμενα λέξεις έχουν άπό έν κοινόν γράμμα — το πτερωτόν — το όποιον άπαντά πρώτον εις την πρώτην, δεύτερον εις την δεύτεραν, τρίτον εις την τρίτην και ούτω καθ'εξής:

Έρπετόν — Κράτος της Εύρώπης — Θάλασσα — Κράτος της Άσίας — Πόλις της Θεσσαλίας — Πτηνόν ώραϊόν.

Αϊντά

484-485. Δογοπαίγνια

1.—Πότε ό σκύλος είναι και στύλος;
2.—Ποιος σύνδεσμος βρίσκεται στο σώμα σου διπλός;

Παπαρούνα

486. Μικτόν

κντς - αο - λλλ

Θέμις

487. Γρίφος

όρος - όρος ή νήμα θόντες γράμμα Τ

Κινεζούλα

Διά τους Γαλλομαθείς

488. Double Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-dessous, ainsi que les secondes, forment deux capitales dans l'Afrique 1. Citadelle hellénique; 2, Espace d'eau; 3, Pays de la France; 4, Faute; 5, Principe. loi.

Ναίς

Α Υ Ξ Ε Ι Σ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλου 21

279. Χρυσόστομος (χρυσός, τόμος). — 280. Κράσος (κρά, σός). — 281. Κάρυστος-άριστος. — 282. Ό αύλός, ή αύλή.

283. Τ Ε Ν Ε Δ Ο Σ
Τ Κ Ι
Ο Ρ Τ
Α Σ Κ Η Τ Η Σ
Ε
Ι
Σ

284. "Ισος — ός =

ίς + (Πάρις — εις =)

Πά + (Νίσυρος — Σύρος =)

Νί + (Αετός — έτος =) α. ΙΣΠΑ-

ΝΙΑ. — 285-289.

Διά του "ΙΟΣ:

Άριόστος, άγιος, όποιος, θεός, Γάιος. — 290. ΠΥΡΡΟΣ (Πέτρος, πΥρ, Κέρκυρα, βάτΡραχος, Δαναός, Όμηρος).

— 291. Άρχή σοφίας φόβος Κυρίου. —

292. Μὴν είσαι υπερόπτης (μὴν εις ε,

υπερ όπ τίς). — 293. La vie.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπλά στοιχεία άρ. 6, το έλάχιστον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξεις: με παχέα δε στοιχεία άρ. 1 και με κεφαλαία άρ. 1, 50. Ό χωριστός στίχος άρ. 5. Οι μη συνδρομηται πληρώνουν τά διπλά. Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

[ΑΒ'—377]

Πρωτοπαίνοντας στο σαλονάκι της Διαπλάσεως χαιρετώ όλους-ες. Άνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δ/σις: κ. Κ. Μανούσον, διά 'Ε. Α., Τρίπολην.

Έξυπνο Άστέρι

[ΑΒ'—378]

Πρωτοπαίνοντας στην κίνηση της Διαπλάσεως, άλληλογραφώ με μεγάλα Διαπλάσους-ες. Δ/σις: Για την Λήδα, Ταχυδρομικόν Κιότιον 12. Άμρόχωστον (Κύπρου). Λήδα

[ΑΒ'—379]

Πρωτοπαίνοντας στο διαπλάσκόκοσμον ανταλλάσσω τετραδιάκια, ήθοποιούς. Άπόστολον Χατζόπουλον, Κόρινθον, διά: Πασχαλιά

[ΑΒ'—380]

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ. — Δυναγιά: ψηλή, λεπτή, καστανοέανθη, μάτια πού βγάζουν φωτιές. Σπουδαία πιανίστα και κολυμβήτρια.

[ΑΒ'—381]

Αποτελέσματα Διαγωνισμού Κυρά Φροσύνης: Α') Σαπουνόφουσκα. Β) Δ. Δωδεκάνησος. Λοιπούς εύχαριστώ. Άπαντήσεις 6.

[ΑΒ'—382]

(Α Β'—113) Μπουμπουλίνα, Άγνή. Άνταλλάσσω τετραδιάκια. Δ/σις: (ΑΒ'—113). Μίκυ Μάους

[ΑΒ'—383]

«ΟΙ ΑΝΕΜΟΙ»

Τώρα με το καλοκαίρι και την ζέση την πολλή 'Ηρθαν νά σ'ας φρεσκάρουν Άνεμοι εύεργετικοί

Και φυσώντας — ξεφυσώντας

Με μανία φοβερή,

Φίλοι μας, προφυλαχθήτε

Μὴν ή προσωπίς σας... βγῇ!

Πρόεδρος: Τρεμονάνα

Εσοπαθώματος: Γαρμπής

Άποκαλύψων: Μαΐστρος

Διαγωνισμών: Όστρια

[ΑΒ'—384]

Ανταλλάσσω τετραδιάκια, κάρτουλες, Γεώργιον Μαργακάην, Πλατεία Μελετιάκη, 'Ηράκλειον Κρήτης.

Χλωρίς

[ΑΒ'—385]

Έλα μου, γι' το καινούργιο δυστύχημα θυμιά συλλυπητήρια.

Γλένη, Δούλα

[ΑΒ'—386]

Φεύγοντας γι' άσκήνική διακόπτη άλληλογραφία με όλους-ες.

Δικηγορίνα

[ΑΒ'—387]

Βεδοῦντε, σέ ξέρω: είσαι ό Σ... άνταλλάσσουμε τετραδιάκια; (ΑΒ'—194). Δυναγιά, δὲν άπαντᾷς; Χλόη

[ΑΒ'—388]

Νηρέα, στη γιορτή σου στέλνω τίς θερμότερες εύχές μου.

Όνειροπλέχτρα

[ΑΒ'—389]

Εύγενή Διαπλάσους-α, ψηφίσατε το ωραιότατον ψευδώνυμον:

ΑΣΤΡΟΝ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ